உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநுமுறைகண்டவாசகம்.

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

மூன்றாவது பதிப்பு

1898.

விளம்பி௵

இதன்விலை அணா [illegible]

GF
O-'6M23 Mann
C8

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூ ழணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப்-பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா னினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத்
தூய முகத்தான் றுணை.

கங்கைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா - னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான் பதமே துணை.

கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரியென்னும் தெய்வத்தன்மை யுள்ள நதியினால் எந்தக்காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய், வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ் சோலை,கமுகஞ்சோலை, கரும்பஞ்சோலைமுதலாகிய பலவுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றை யொன்று சூழ்ந் தோங்கப் பெற்றதாய், அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச் சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அல்லி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும். பொய்கைகளும், ஏரிகளும், குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல் முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள் நெருங்கியுள்ளதாய், சிதம்பரம், பஞ்சநதம்,மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முத

லான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லற தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கிடமானதாய், பலவளப்பங்களுங் கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாளலோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திரலோகத்தை யெட்டிப்பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும் உய்யானம், நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும், தெய்வ தீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், வசந்தவோடை, செங்குவளையோடை முதலான நீர் நிலைகளு முள்ளதாய், தேர்நிலைகள், யானைக்கூடங்கள், குதிரைப்பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திர மண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாயமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், கல்விமண்டபம், கணக்கறி மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசனமண்டபம், சித்திரமண்டபம், தேவாசிரியமண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளு முள்ளதாய் ரத்ந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும் மணிப் பந்தல்களும், மகரதோரணங்களும், மங்கலகோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர் வீதி, சைவர் வீதி, வைதிகர் வீதி, தபோதனரிருக்கை, சைவமுனிவர் மடம், உட்சமயத்தா ருறையுள்முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப்பெருமானெழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாக்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம் போல் விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு அதிலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜாக்களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்குகலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக்குறுதியைத்தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்கின்றவராய், வேத மோதுதலும், யாகஞ்செய்தலும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை யழித்தலுமெ

ன்னும் ஆறுதொழில்களும், வீரமுள்ள சேனைகளும், செல்வமுள்ள குடிகளும் மாறாத பொருள்களும், மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும், பகைவரால் அழிக்கப்படாத கோட்டையுமுடையவராய், வழக்கை யறிவிப்பவரையும் தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவரையும் இலேசிலே தமது சமுகத்துக்கு அழைப்பித்து அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்துங் கொடுப்பவராய், பாலொடு பழஞ் சோந்தாற்போல முகமலர்ச்சியோடு இனியவசனஞ் சொல்பவராய், பின்வருவதை முன்னே யறிந்துகொள்வதும் உறவினர் அயலார் சினேகர் பகைவர் இழிந்தோர் உயர்ந்தோர் முதலான யாவரிடத்தும் கால வேற்றுமையாலும் குணவேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி யறிந்துகொள்வதுமாகிய விவேகமுள்ளவராய், அகங்காரம் காமம் கோபம் லோபம் மோகம் பொறாமை வஞ்சகம் டம்பம் வீண்செய்கை முதலான குற்றங்களைத் தினையளவுங் கனவிலும் புரியாதவராய், தாழ்குணங்களையுடைய சிறியோர் சேர்க்கையை மறந்தாயினும் நினையாமல், செய்வதற்கு அரிதான செய்கைகளைச் செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களையுடைய பெரியோர்களைச் சகாயமாகக்கொண்டு செய்யத்தக்க காரியங்களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகாத காரியங்களைத் தெரிந்து விடுத்தும், பகைவலியும் தன்வலியும் துணைவலியும் காலநிலைமையும் இடநிலைமையுமறிந்து காரியங்களை நடத்தியும் அடுத்தவர்களது குணம் வல்லமை ஊக்கம் முதலான தன்மைகளை யாராய்ந்து தெளிந்து அவரவர் தரங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவரவர்களுக்குக் கொடுத்தும், பழமைபாராட்டியும், சுற்றந்தழுவியும், கண்ணோட்டம்வைத்தும், சாதியியற்கை ஆசிரமவியற்கை சமயவியற்கை தேசவியற்கை காலவியற்கை முதலான உலகியற்கைகளையறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொழுக்கத்துடன் நடப்பவராய், குடிகளுக்கு அணுவளவு துன்பம் நேரிடினும் அதை மலையளவாக வெண்ணித் தமக்கு வந்ததுபோ லிரக்கங்கொண்டு மனமுருகுவதனால் தாயையொத்தவராய், அத்துன்பத்தைவிட்டு இன்பத்தையடையத்தக்க நல்லவழியே யறியும்படி செய்விப்பதனால் தந்தையை யொத்தவராய், அவர்களுக்கு அந்த நல்வழியைப் போதித்து

அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபரசுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அது பற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறுகளை நீக்குகின்ற படியாலும் அந்த வொழுக்கவழியிலிருந்து தவறினால் அந்தக்குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நடத்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கைபோ லுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும்படி கை கொடுப்பதினால் சிநேகனை யொத்தவராய், நல்லகாரியமிது, கெட்ட காரிய மிதுவென்று காட்டுகிறபடியால் கண்போன்றவராய், குடிகளுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர்போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப் பெற்ற நமக்குக் குறை யொன்று மில்லை" யென்று களிக்கின்றபடியால் பொன்புதையலை யொத்தவராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொத்தவராய், அறிவே ஆயிரங் கண்களாகவும் கைகளே கற்பமாகவும் கண்களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாகவும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்திரனையொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்த மார்க்கங்களில் அந்தந்தப்பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனையொத்தவராய், ஆக்கினைச்சக்கரமே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமகளாகவும் சிறந்த பெரும்புகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோகநித்திரையாகவுங்கொண்டு, மண்ணுலகி லுள்ள வுயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால் திருமாலை யொத்தவராய், சோர்வில்லாமை தூய்மை வாய்மையென்னு மூன்றுமே மூன்றுகண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாகவுங்கொண்டு பாவங்களையெல்லாம் நிக்கிரஞ்செய்து வருகின்றபடியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வாட்டத்தை

நீகக மகிழ்ச்சிசெய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தையொத்தவராய், சிவபக்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில் பூமியையொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுசசோழனென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர், கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அச்சியர், கொச்சியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத்தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலகமுழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்ந்தும், கூகையுங் காகமும் கூடிப்பறந்தும், பூனையு மெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதமாகிய வுயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் சினேகஞ் செய்து வாழ்ந்திருக்கவும், மரங்கள் புல்லுகள் முதலான நடையில்லாத வுயிர்களும், வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுண்ணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும், பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதுமில்லாமல் சுகுணமான காற்றும் மிதமானவெள்ளமும் பருவமழையும் தவறாம லுண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அவமிருத்து உயிர்ச்சேதம் முதலான துக்கங்களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே சூழ்ந்திருக்கவும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கவும், அன்னதானம் சொர்ணதானம் கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் சத்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயணமுதலான விரதங்களும், தியானஞ் செய்தல் ஜெபஞ் செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும், தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும்

திரிகால பூசைகளும திருப்பணிகளும திருவிழா முதலான சிற பபுகளும குறைவிலலாமல நடககவும அவரது ஆஞகினையே செய்விதது வநதது அவரது ஒபபுயாவிலலா அரசாடசியிலே பூவேபறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, காறறே அலைபடுவது, கலலே கடினமுடையது, மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலை படுவது, வணடே மதுவுணபது, பநதே அடிபடுவது, பரியே கட்டுணபது, நெலலேகுததுணபது, நெற்கதிரே போராபடுவது, வயலே விளைபடுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, தரிததிரமே தரிததிரபபடுவது, துககமே துககபபடுவது, பொயயே பொய படுவது; இவையலலாமல பொருளபறிககபபடுவோரும சிறைச சாலையில வைககபபடுவோரும பகைவரால அலைககபபடுவோ ரும கடினமனமுளளவாகளும வடுபபடுவோரும குலைபடுவோ ரும மதுவுணபோரும அடிபடுவோரும குததுணபோரும போ ரிற்படுவோரும கட்டுணபோரும விளைபடுவோரும குறைபடு வோரும தரிததிரபபடுவோரும துககபபடுவோரும பொயபடு வோரும வேறே யிலலாமையால அநநாட்டில மேனமையே விளங்கியிருநதது.

இநதப பிரகாரமாக மநதிரிமுதலான அஙகஙகளுடன அர சாணடிருநத அமமனுசசோழனென்னும சககரவாததியானவா புததிரபபே றிலலாமல மனம வருநதி அபபேறறைப பெறும படி அறுபதுவருஷகாலமாக அநேக தானஙகளும தருமஙகளும யாகங்களும விரதங்களுஞ் செய்தும, புததிரோற்பததி யிலலா மையால "புததிரச்செல்வம் பெறுதவா பொருட்செலவும் பெ ற்றும பய னிலலையே, புத்திரனபோல் நமககு இநத அரசச் செல்வம் இமமை மறுமை யினபங்களைக கொடாதே, சநததி யிலலாவிட்டால பிற்காலததில் கணகளிலலாத முகமும சூரிய னிலலாத பகலுமபோல அரசனிலலாது இவ்வுலகந தலைதடு மாறிப்போமே, ஆதலாலினிப புததிரனைபபெறறுக்கொளவதற் குததக்க முயறசி நமது ஆணடவனுகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழிபடுவதேயலலதுவேறொனறுமிலலை, ஆனால மோக்ஷப் பேற் றைக் குறித்து நிஷகாமியமாக இத்தனைநாளும வழிபட்டுவநத நாம: இப்போது புததிரப்பேற்றை குறிததுக காமியமாக நம

தாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி யல்லவாயினும், "தீராக்குறை கருத தெய்வமே முடிவு" என்கிறபடி "எவ்விதத்தினும் தீராத புத்திர னில்லாத குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலே தான் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்படிக் கமலாலய மென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பய பக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சாவரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப் பெருமானது சந்நிதிக் கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங் கொண்டு நின்று, "எம்பெருமானே! புத்திரப்பே றில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து, தமது அரண்மனைக்குச் செல்வர் இந்தப் பிரகாரம் நாடோறும் பேரா வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வந்தார் அவர் செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாகராஜப் பெருமான் புத்திரப்பே றுண்டாகும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச் சங்கு விலை யுயர்ந்த வெண்முத்தினைக் கருப்பங் கொண்டதுபோலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றில் கருப்பங் கொண்டு, பத்துமாதமுஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தாமதேவதை தாண்டவ மாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியரானவர் ஆதித்தனைப் பெற்றது போலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றது போலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார் புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர் நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங் கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாண மடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமை யுள்ள புத்திர சிகாமணி

புதடஞ்செய்த" தென்று விண்ணப்பஞ் செயயக் கேட்ட மனு ச்சக்கர வாத்தியானவா தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்பல துறைமுகத்தில் வநதென்று சொலலகேட்ட வர்த்தகனைப் போலவும், கூடிப்பிரிநத மங்கையின குரலோசையைக கே ட்ட நாயகனைப் போலவும், தாகங்கொணடு தவிககுங் காலத தில் சமீபத்தே தண்ணீ ருணடென்று சொல்லகேட்ட தேச சஞ்சாரியைப் போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அள விடப்படாத களிபபுடையவராய அநதப் பாங்கிசளுககு விலை யுயாந்த ஆடை யாபரணஙகளை வெறுப்படையுமபடி பரிசு கொடுத்துத தாம் நீராடி நியமஙகளை முடித்து, வேத வித்துக ளாகிய பிராமணாகளுக்கு விதைதானம சொாணதானம கன் னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம பூதானம கோதான முத லான தானங்களைக கொடுத்து, புதல்வன பிறநதநாள் தொட்டு ப பனனிரணடு வருஷ மட்டுங் குடிகள வரி கொடாமல சாவ மானியமாகத் தாமே யநுபவித்துக கொளளவும, திறை கட்டி வரும் அரசாகளை ஏழு வருஷமட்டும அநதத திறைகளைக் கட் டாமல் தாஙகளே யெடுத்துக கொளளவும, சிறைச்சாலையி லிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும, பொககிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலு முளளோா யாவரும் தங்கள் தங்களுககு வேணடிய மட்டில ஏழு நாள வரையில் எடுத்துக கொணடு போகவும், தேவாலயங்களி லெலலாம புதிதாகத திருப்பணிகளும, திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் செயவிக்க வும கட்டளையிட்டு,பினனாத தான தேடிவைதத திரவியத்தை த்தெரியக் கணடுகொண்டவனைப்போல,த் திரைமறைவிலிருந்த அச்செல்வக் குழநதையை வெளிபபடக் கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, இளஞ் சூரியோதயம்போல இநதப புதல்வன இவ் விடத்தி லுதயஞ் செய்தது சிவாநுககிரகமே யல்லது வேறல்ல வென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாத்திரஙகளில வல்லமை யுள்ள பெரியோர்களைக் கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்கள நடனஞ் செய்கின்ற சாதக பலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வந்ததுபற்றி அக்கடவுளின் திருபபெயர் கொண்டு வீதி விட ங்க னெனனும் நாமகரணமும, அன்னப பிராசனம் சௌள

முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும் வேதயுக்தமாக வும் அதது செய்யததக்க பருவங்களில செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாச நீராட்டு விததும, இனிய வுணவுகளை யூட்டு வித்தும், பொனனாலும் இரததினஙகளாலுஞ செயத பூஷணங் களைப் பூட்டுவிததும, மாாமேலுந தோளமேலும மடிமேலும் வைதது வைதது முததாடியும, திருநதாத குதலைச் சொற்க ளைக கேட்டு மகிழ்நதும, சறபக விருக்ஷததின கனியைக் கே ட்பினும் அநதக் கணமே தருவிததுக கொடுததும், சிறிய விளை யாடலகளைச செயயக கணடு களிததும, சற்புளளவள கண வனை யுபசரிபபதுபோல உபசரிததும, படிப்பில் ஆசையை வைததவன பாடததைப பாராடடுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயாந்தவனாகக நினைததவன் தருமததை வளாப்பது போல வளர்ததும, முன் சிறுமையடைநது பின செலவததைப் பெற்றவன அச செல்வததைப் பாதுகாபபது போலப் பாது காததும புததிர சமபததினால வரும பயனை யடைநதவரா யிருநதார்.

இநதப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர் க்க வாழை யிளங் குருததுப்போல வளாநது வருகின்ற புத் திரனுககு ஐநதாம வயதில அட்சராபபியாசம் செய்விதது ஏழாம வயதில சகல தேசத தரசாகளுக்குந தெரிவிதது, நகரை யலஙகாரஞ் செயவிதது, பதமராகம கோமேதகம் வயிரம வைடூரியம முதலான இரததின கசிதமான கலியாண மணடபததில வேத வேதாங்ககஙகளில வலலவரான பிராமணா களும் சாபாநுககிரக சாமாத்தியமுள்ள தபோதனாகளும் ஆசீர் வதிக்கவும, மனனர் மணடலீகா பட்டவர்ததனர் மகுடவர்தத னா அமைச்சா உறவினா சிநேகர் முதலானவர் கணடு களி ககவும, சுமஙகலப பெணகள சோபனம பாடவும். பேரி சங் கம மிருதங்க முதலான மங்கல வாததியங்கள் முழங்கவும், நலல சுப முகூர்த்தததில வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலி யாணமும சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசாரியரைக கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்விததார். சில நாள்களுக் குள்ளே வீதி விடங்க னென்னும் அப்புததிரனை வன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள, புராணங்கள், ஸமிருதிகள்,

இதிகாசங்கள முதலான கலைகளில ஆசிரியனைய பாாககிலும் எணமடங்கு வலலமை யுளளவனுகி, யானையேறறம, குதிரை யேறறம, ரதாரோகணம, விலவிதகை, வாளவிதகை, இநதிர ஜாலம, மகேநதிரஜாலம முதலான ஸமஸத விதகைகளையுங குறைவறக கறறுககொணடு, ஆதிசேடனைபபோல அறிவம, கா மனைப்போல கடடழகும, ஆணசிஙகமபோல ஆணமையும, மத யானைபோல நடையும, மாாததாணடனபோல வாயமையும, கறபக விருகஷமபோல கொடையு முடையவனுய, சிவபகதி, சிவகாருணணியம, பொறுமை, அனபு, ஆசாரம, ஒழுககம, ஊககம, சாநதம, சறசன நேய முதலான நறகுணஙகளுடன உயிாககு முடிவு நெரிடினும உணமையே பேசுவதும, உறு தியே சொலலுவதும, இனசொலலே கூறுவதும, இதமே செய வதும, பயனுளள காரியஙகளையே பாராடடுவதும, பிராமணா தவததோா முதலான பெரியோாகளைக கணடால அனபோ டும அச்சததோடும் எதிாகொணடு தலையால வணஙகி வாயால் வாழததுவதுமாகிய நறசெயகைகளை யுடையனுய, மாதா பிதா ககளது மனககுறிப்பறிநது அவரிசசையினவழி நடநது மகிழும படி செயது இளமைப பருவததிறகுளே எலலா மறிநதவனெ னறு கணடோா கொணடாடவும் கேடடோா மனங்களிகக வும இளவரசு படடததுககுத தகுநத பருவமடைநதிருநதான அபபடி யிருநத நாளகளில ஒரு நாள அவவீதிவிடஙக னென் னும இராஜபுததிரன தன பருவததுக கொதத இராஜகுமாரா களும மநதிரி குமாராகளும சூழ்நது வர, தன பிதாவாகிய மனுசசோழருடைய சமுகததுககு வநது, பிதாவினது திரு வடிகளுககு அஷடாங்க பஞசாஙகமாகத தணடனிட டெழு நது தாசொதுககியும உடமபொடுககியும கைகட்டியும வாய புதைததும் எதிரே நிறக, அபபோது மனுசசககரவாததியான வா நெடுநாள பிரிநதிருநத கனறினைக்கணட பசுவைபபோல வும இடநதெரியாதிருநத புதையலை யெதிரபபடக கணடவ னைப் போலவும கணகள களிகூரக்கணடு உளளமும உடலும பூரிததுத தமது இரணடு கைகளாலுந தழுவி யணைததெடுததுா மடிமேல வைததா, உச்சிமோநது முதுகைத தடவி, எனககு நெடுநாளாக விருந்த மனககுறையைத தவிர்தது இம்மை மறு

மைப் பயனைக கொடுககுமபடி பிறநத அருமையாகிய அமிர்த ததை யொதத என் புததிரனே! உன மனதில ஏதோ வொரு எண்ண முணடானதாகத தோனறுகினறது, அவ்வெணணம இனனதெனறு வெளிபபடுதத வேணடுமெனறு கேட்டார். அதுகேட்ட வீதி விடஙகன மூனறுலகததிலுங கேடிலலாத கீரததியை நாட்டிய பெருந தனமையுடைய தேவரீரைப பிதா வாகப பெற்ற அடியேனுககு எணணஙகொளவதறகு என்ன குறை யிருககினறது? நமது குலதெயவமாயும, இஷடதெயவ மாயும கமலாலயததி லெழுநதருளிய தியாகராஜப பெருமா னைத தரிசிதது வரவேணடு மெனனும எணண மொனறுமாத திர முணடு இவ வெணணம இடையூ றிலலாமல நிறைவேறு மபடி தேவரீர திருவுளளஙகொளளவேணடு மெனறு விணண ப்பஞ செயதான

அதுகேட்டு அரசனானவர சரவ வல்லமையுள்ள சுயம்பு வாயும, கருணைக கடலாகிய கடவுளாயும, பிளளைக கலி தீரதத பெருமானாயும விளங்கிய தியாகராஜப பெருமானைச சேவிபப தறகுத தடை யுணடோ? தனக கிணையிலலாத தருமமூரததி யைத தரிசிகக வேணடுமானால தடுபபவர யார? புணணியந தேடப புததிரன தொடஙகினால, தநதை தடைசெயவானோ? நானே கறபிககவேணடிய நல விஷயததை நீயே தெரிநது செயயத தொடஙகுவது நான பூர்வஞ செயத புணணிய மலல வோ? பிளளைதேடும புணணியம பிதாவுககு முணடெனறு பெரியோர சொலவது பிழைபடா தெனபதை நானறியேனோ! நெல முதலான பயிருககு நீர விடுவோரையும, குருடாககுக கோல கொடுபபோரையும, இரவில வநதவாககு இடஙகொடுப போரையும், அஞசி வநதடுததவாககு அபயங கொடுபபோரை யும, தாகங கொணடோரககுத தணணீர கொடுபபோரையும், பசிகொணடு பரிதபிபபோரககு அனனங கொடுபபோரையும், சேற்றில விழுநது திகைககினறோரககுக் கை கொடுபபோரை யும், ஆற்று வெள்ளததில அகபபட்டோரைக கரையேறறுவோ ரையும, சததிரங கட்டித தருமஞ செய்வோரையும தடுததா லும் குருதரிசனம சிவஞானி தரிசனம சிவதரிசனம செய்வோ ரை ஒருகாலுந தடுக்கப்படாது, ஆதலால புததிரனே! உன

க்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவாயென்று கட்டளை யிட்டார். அந்தச் கட்டளையை அன்புடன் தலைமேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவினிடத்திற் போயப் பத்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வ சிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டேன், இனி யுமது உள்ளமும் ஒருமித் தருளவேண்டுமென்று குறையிரந்து கொண்டான் அது கேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு, முக மலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீரிடவும், கண்களில் ஆசை நீரரும்பவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, இறைவனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்கவந்த நாயகமே! நாங்கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங்கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்கவந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிறந்த கண்மணியே! சுந்தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்த குணமுள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலவிதமான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அடுத்த காரியந்தான், ஆதலால், நீ போய்க் கண் குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக்கோலங் கண்ட என்து கண்கள் மணக்கோலமுங்கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒருவரத்தையும் பெற்றுவரக்கடவாயென்று விடை கொடுத்தாள். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங்கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும், மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை, முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன்மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரண

ங்களும், கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பக மாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைகளும், வெணபட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாமபரம முதலான திருவாடைகளும, மறறும வேணடிய திரவியஙகளெலலாமுந தியாகேசா கோவிலுககுக காரியககாராகள வசத்தில முனனதாக அனுப்புவிததது, பினபு தான் மஞசனசசாலையில் வாசநீராடி வெணபட்டுடுததுச சிவததியானததுடன திருநீறுதரிததுத திலக மணிநது, கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம, வாகுவலயம், பதககம, சரபபளி, கடகம, ஆழி, பொறபூணுநூல, பொன்னரைஞாண, உதரபநதனம, வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும பூணடு,ஜோதிமயமான பீதாமபர வுததரியம மேலேதரித்து,நவரததின மிழைதத வொரு பொற பிரமபைக் கையிற் பிடித்துக கொணடு, அரணமனைவாசலைவிட்டு வெளியேபுறபபட்டு,வேத பாரகராகிய வேதியா முதலானவாகளுககுப் பலபல தானஙகள செயது, மனோவேகமும பினனடையததகக வேகமான நடையுளள நானகு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைபபோல உயாவுளள ரததினசசிதமாகிய ரததததினபேரில ஆரோகணிததுகொணடனன. அபபோது வேதவேதியா, மீமாமசகா, தாாககிகா, வையாகரணிகள,சோதிடா,ஆயுளவேதியா,வேதாநதியா, ஆகம சிததாநதிகள, புராணிகா, சமயசாததிரப பிரசஙகிகள முதலான விததியாவலலவாகளும, மநதிரி, பிரதானி, தானுபதி முதலான காரியததலைவாகளும, சிநேகா, உறவினா, புரோகிதா முதலானவாகளும, மனனா, மணடலீகா, பட்டவாததனா மகுடவாததனா முதலான அரசாகளும் தங்கள தஙகள பெருமைககுததகக வாகனஙகளிலேறிச சூழநது சென்றனா. நெறறிபபட்டம கிமபுரி முதலான அணிகள சூட்டி அலங்கரிககப்பெற்ற மதயானைகள காச்சிததுசசெனறன, முததுசகுஞசம், முததுவடம, முததுவாளி, கிணகிணிமாலை, பொற்கலனை முதலான அணிகளா லலஙகரிககப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள கனைததுச சென்றன , வீரபட்டம, வீரசஙகிலி, வீரகணடை முதலான அணிகளை யணிநத வீரர்கள் ஆரவாரிததுச சென்றனா, மங்கலப்பாடகா பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்தனா, மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர் , நாடகக்கணிகையா நடனஞ

செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும், பேரிகை, தமபட்டம், தக்கை, உடுக்கை, சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின்னம், மல்லரி, சங்கம், எக்காளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணாஸ்தம், கின்னரி, புள்ளாங்குழல் முதலான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி, நரம்புக்கருவி எனகின்ற ஐவகையானும் முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களு முழங்கின, தேரிற் கட்டிய மணிகளின்னோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற்பூண்ட சிலம்போசை கலீர்கலீரென்று ஒலித்தன, சகலமங்கலசம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயில்களதோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகள் தூக்கி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மெழுகிக்கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரண கலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முக விளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண்ணடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாகவைத்து அலங்கரித்து, பரிமளதிரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர்தெளித்துத் தூளியெழும்பாமல் தளஞ்செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது அவ்வீதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ்செய்யப் போவதுபோல அவ்வீதி விடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினன்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவமாதர்களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப்பத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்தது போலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை யீக்கள் சுற்றியதுபோல வுஞ் சூழ்ந்து கொண்டனர் அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும், கைவளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழலவிழ்ந்தும், கொங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், கரும்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே! கன்னிகைப் பருவமுன்

னவளே நான, என்மேற் கடைக்கண செய்யாயோ வென்றும, எழுதப்படாத சுநதர வடிவமுள்ள இளங் காளேயே! புருஷா முகம பாராத பூவையே நான, என்னைப் புணாநது போகாயோ வெனறும், கணகளுககு நிறைநத கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலநது போகாயோ வென்றும, சுபலக்ஷணங்கள நிறைநத சுநதரவடிவனே! கலியாண மிலலாத கன்னிகையே நான, என்மேற் கருணைசெய்யாயோவெனறும, மனுச்சககரவாததி பெறற மத யானையே! சிறுவய துள்ளவளே நான, எனனைத் திருமபிப பாராயோ வென்றும், அதிசயிககத்தக்க அழகனே! நிறையழியாத நேரிழையே நான, சற்றே நினறு போகாயோ வெனறும இநத ராஜ புததிரனுககு வீதிவிடங்க னென்று பேரிட்ட பெரியோாககு அனநததரம் அடிககடி தெண்டனிட்டாலும போதாதேயெனறும தமமிற்றமே பேசி மன துருகித தமமை மறநதாாகள சில மாதரோ வாச முள்ள தயிலம்பூசி மணமுளள மலாமாலே சூழ்நது வாழைப பூ விதழ்போல வகிாநது குயிலமுகம போல முடியிட்டுப் பளிஙகுச சிமிழ்க குளளிருநது தோன்றுகினற பருதத நீலககலபோல தாவளய மான தலைச்சாததுக்கு ளிருநது சிறுகித தோனறுகினற குடிமியும், பாாக்கினறவரது பாாவைககு இனபந தருகினற தோற்றமும், மாறுத மலாச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும, குளிர்ச்சியும் ஒளியும்பெற்றுச் செநதாமரைமலாபோல விளங்கும முகமும், கருமைமிகுநது செமமை கலநது காருணணியந் ததும்பி இங்கிதமறிந்து சிறிதேயிமைததது மனோரம்மியமாய மலர்போன்று நீணட கண்களும, ஒளி கொணடு உயர்நது நீணட நாசியும், குண்டலமணிநது நீணடு அகனற செவியும், திரிபுண்டரந தரிததுத் திலதநீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயாநத நெற்றியும், பவளம்போற் சிவநது திரண்ட உதடும, முலலயரும்புகள போலச் சிறுதது நெருஙகியொளிவீசும் பற்களும,குறுகி மென மையாகிச் சிவபபேறிய நாவும, கண்டசர முதலான ஆபரணங்களை யணிநது வலம்புரிச் சஙகுபோல் திரண்டகண்டமும் மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோல உயர்ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருததையுங் கட்டுகின்ற சுகநத மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும, வீணைத் தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து

கடகம் அணிந்த கையும், தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற் சொர்ணம் பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்கிருந்து பதக்கமுதலானவை யணிந்து களப கஸ்தூரிகள் பூசிக் கண்ணாடிபோல அகன்று மலைபோல் வுயர்ந்த மார்பும், சிறுத்துயர்ந்த வயிறும், ஆழ்ந்து அழகுபெற்ற உந்தியும், யானைத்துதிக்கைபோன்று திரண்ட தொடையும், வட்டந் தோன்றுந் தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக் காலும், தாமரை மலர்போன்று வீரகண்டை யணிந்த கால்களும், வரம்பு கடவாத வடிப்பமுள்ள வடிவமுடைய இந்த இராஜபுத்திரனைக் கண்டு களிப்படைந்த ரூ என்ன தவஞ்செய்தேனோ வென்றும், இராஜ சிங்கமாகிய இந்தக் குமாரனைச் சிருஷ்டித்தவன் பிரமதேவனேயானால், இவனழகுக்குத் தக்க மாதினை இனி யெங்கே உண்டுபண்ணுவானோவென்றும், இவ்வழகனது வடிவைக் கண்டால் உருகாத கருங்கல்லும் உருகுமானால் பேதைமையுள்ள பெண்கள் மனம் உருகா திருக்குமோ வென்றும், இவனது பூரண சந்திர விம்பம்போன்ற புன்னகை யொன்றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் பித்தேற்றுமே யென்றும் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லி மோகங் கொண்டு நின்றார்கள் அவ்வீதியிலுள்ள வாலிபர் வார்த்திபர் முதலான புருஷ சனங்களெல்லாங் கண்டு, ஆ! ஆ!! இந்தப் புத்திரனே இராஜபுத்திரன், இவனுக்கு முன் மற்ற ராஜபுத்திரரெல்லாம் இராக்ஷசபுத்திரரே என்றும், இவன் வடிவே வடிவு, இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம் மரவடிவே யென்றும், இவன் கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்கு முன் மற்றவர் கற்ற வித்தை யெல்லாம் மாய வித்தையே யென்றும்; இவன் குணமே குணம், இவனுக்கு முன் மற்றவர் குணமெல்லாம் விலங்கின் குணமே யென்றும்; இவனே இளவரசு, இவனுக்குமுன் மற்ற இளவரசெல்லாம் பூவரசே யென்றும், இவனே சீமான், இவனுக்குமுன் மற்றச் சீமான்களெல்லாஞ் சலமான்களே யென்றும் பேசி வியந்தோர் பலர், இவன் வீரமே வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாஞ் சவ்வீரமே யென்றும் இவன் யௌவனமே யௌவனம், இவன் யௌவனத்துக்கு முன் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வ

ணமே யென்றும்,இவன் பாக்கியமே பாக்கியம் மற்றவா பாக்கிய மெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே யென்றும்; இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவா,மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரேயென்றும் பேசி னோர் சிலா, இந்தக் குண ரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுத ற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ வென்றும், வெற்றியை யுடைய வீரசிங்கம்போ ன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தந் ததும்புகின்றனவே என்றும், இவனது கண்கள் கருணை பொழி கின்றனவே என்றும், இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின் றதே யென்றும் நெடுநாளாகக் கண்டு களிக்கவேணுமென்று எண்ணி யெதிர்பாராதிருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெரு மான் திருவருளல்லவோ இந்த இராஜபுத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோமென்றும் பேசி மகிழ்ந்தோா சிலா. இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப் பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினான் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே யென்றும், நமதரசனுக்குச் சந்ததியில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடு படுமோ வென்று எண்ணி இளைத்திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக்கொடுத்த இப்புத்தி ரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே யென்றும், மனுச்சோழ மகாராஜனைப்போல நம்மை யெல்லாம் பாது காத்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேணுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டு கின்றனவென்றும் பலா பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக் கொண்டு சூழ்ந்து நின்றாாகள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியி லுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார் த்துப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறி ச்சென்றனன். செல்லும்போது ஒருவீதியில் தேரிலே கட்டிய குதிரைகள் தோப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு சென் றன. அத்தருணத்தில் தாயப் பசுவானது பின்னே வர, முன் னே வந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங் கன்றானது "இளங்கன்று பயம் றியாது" என்ற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு

எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்களுக்குள்ளே ஒருவருமறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற்கண மயக்கஞ் செய்வித்து, உடபுகுந்து அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு, அரைபட்டு, உடல்முறிந்து, குடல் சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தேர்ச் சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங்கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத துன்பத்தோடும், பயத்தோடு மெழுந்து போய் அப்பசுங் கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதி மயங்கி, மனம் பதைத்துக் கையுங் காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெருமூச்சு விட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து. சிறிது தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர் ஆறாய்ப் பெருக நின்று, சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று வந்த அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டுதானோ என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணிவந்த அடியேன் கால் வருந்த நடந்து பயபக்தியுடனே வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களுடன் பக்தி யில்லாது பகல்வேஷக் காரன்போல டம்பவேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என் பிழையைக்குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறை சொல்லத் தகுமோ? /

இப்படிப்பட்ட பெரும் பாதகஞ் செய்யத்தானோ பிள்ளையாகப்பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாவியாகிய நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும் பழியைச் சுமத்தத்தானோ பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர்பெறலாமென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடையாது தீரா

பழி கிடைத்ததே ! ஓகோ "எண்ணம் பொய்யாகும், எளிதம மெய்யாகும்" என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே ! ஐயோ ! நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதையாய முடிந்தனவே, நான்கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய முடிந்தனவே, நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவலமாயவிட்டனவே, நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாந் தீங்காயவிட்டனவே, அரகரா ! இப்படிப்பட்ட தீங்கு வருமென்று அறிந்தால தேரிலேறேனே, பசுவைக் கொலைசெய்வதே பாவங்களி லெல்லாம பெரும் பாவம் ! அதைப்பார்க்கிலும் பசுங்கன்றைக் கொலை செய்வது பஞ்சமாபாதகத்திலும் பதினமடங்கு அதிகமென்று பெரியோர் சொல்லக்கேட் டறிந்திருக்கிற நான், இன்று அந்தப் பாதகத்துக்கு ஆளாகியும் உயிரை விடாமல உடலைச் சுமந்திருக்கிறேனே, இளங்கன்று எதிரே வரவும் அதைப்பாராமல அதனமேல தேரை நடத்தியது செலவச் செருக்கல்லவோ வென்று உலகத்தோர் பழிக்கும பழிக்குத்தான உடமபெடுத்தேன், நான புத்திபூர்வமாக எள்ளள வாயினும அறிந்திருப்பேனுல இப்படிப்பட்ட அபாயம நேரிட வொட்டேன என்னசெய்வேன ! என்ன செய்வேன ! ! மனுச்சோழா காலத்தில அவர் புத்திரன ஒரு பசுங்கன்றைக் கொன்றா னென்னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டினேனே, நீதிதவறாது உலகத்தை யெல்லாம ஆளுகின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தியென்னு மகாராஜனுக்குப பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படியிருந்த நலவினை இப்போது பேயாகப பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாயவிட்டதே, இந்தப்பிறப்பிலே இப்பழியை யேற்றுக்கொள்வதற்கு முனபிறப்பில என்ன பாவஞ் செய்தேனே ? தூய்மை யுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவர் வழிசக்குப் பினவழியாகத் தோனறிய குலோத்துங்க சோழா, திருநீற்றுச் சோழா, காவிரிகரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச் சோழா, இராஜேந்திர சோழர், ராஜசூடாமணிச்சோழா ராஜராஜ சோழா, உறையூர்ச் சோழா, மண்ணளந்தசோழா, கங்கை கொண்ட சோழா, தேவர் சிறை மீட்ட சோழா, மரபு நிலைகண்ட சோழர், எமனைவென்ற சோழா, சுந்தரச் சோழர், மெய்ந்நெறிச் சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான முன்னோர்க ளெல்லாம தீமையைச் சேராது செங

கோல்கடததி யடைநத கீாததி இசுகாதைதில எடுக்கப்படாத பழியைச சுமநத என்னால மறைநதுபோகும்படி நேரிட்டதே, ஐயோ! இதை எணணுமபோது நான குலததைக கெடுககவநத கோடரிக காமபானேனே, மர பழிககவநத வசசிராயுதமானே னே, கனறுககுப் பாலூட்டாதவனைககணடாலும பாவமெனறு சொல்லுகிற பெரியோாகள, சேங்கனறைத தோககாலி விட்ட என்னைக குறிததது என்ன சொலவாாகள!

இநதககனறு எஙகே பிறநததோ! எஙகே வளாந்ததோ! எஙகே போக வெணணியதோ! இஙகே வநது இறகக நேரிட்ட தே! சுநதரமுளள இககனறு இறநததைக கணட எனககே யிவவளவு துககமுணடாயிருககினறதே! இதை ஈனற தாயப பசு கணடால எனனபாடுபடுமோ! இசசெயதியை யென பிதா வானவா கேட்பாராஞல எதாய முடியுமோ! வாாததைமாததி ரத்திலே பழியெனறு சாசசு செயகினறவாகளையுந தணடிககி னற தநதையாா திருமுகததில தகுதியலலாத பழியைச சுமநது தணடனைககாளாகிய நான எவவாறு விழிப்பேன! இனி இவ வுலகில பழிககாளாகி உணடுடுதது உலாவி உயிா வைததிருகக மாட்டேன இனறே என னுயிரை யிழநது விடுகிறேன எனறு பலவிதமாகப பரிதபிதது, துககசமுததிரததில லழுநதிக கரைகாணுதவனுகி நினறபோது உடன சூழ்நதுவநத அநதணா அமைசசா முதலானோா ராஜகுமாரனைப பாாததுத தாஙகளும விசன மடைநதவாகளாய, ஓ விவேகமுளள வீதிவிடங்கனே! நீா என்ன கெடுதி நேரிடடதெனறு இப்படிப் பிரலாபிககினறீா! அநதப பசுவின கனறை நீாகொலலவேணடுமென்று கொ னறீரோ! அலலது அநதக கனறு தோககாலில அகபபடுவதை அறிநதும அஜாககிரதையா யிருநதீரோ! அககனறு ஓடிவநத தைக சூழநதிருநத நாஙகள ஒருவரும அறிவோமே! நீரெபபடி யறிவீா! அது காமவசததாலே யெலலாா கணகளிலும மண் ணைததூவி வலியவந்து மடிநததே! அதறகு நீா என்னசெயவீா! பிராணிகளிலே உயாவுள்ள பசுவின கனறு இறகக நேரிட்ட தே யெனறு எணணியெண்ணிச சோாநதுபோகினறீா! ஆனால அதற்கென்ன செயவோம! பொனகததியென்று கழுததரிந்து

கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்குப் பழி பாவம் ஒன்று மில்லை, ஆயினும் இதுபற்றி யுமது மனது அலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக்கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம் நீர் சித்தஞ் சலங்காமல் சேரி லேறு மென்று சொன்னார்கள் அது கேட்ட வீதிவிடங்கன் நடுவாகப் பேசுகின்ற நலமேலோர்களாக விருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முகம் நடபாகப் பேசி முகம் சடைக்கின்றவர்கள் போற சொல்லினீர்கள், இதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வம்சத்தில் சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துறத்திக்கொண்டு வரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறு வுக்கு அபயம் ஹஸ்தங் கொடுத்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறுவைக் கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப் புறுவுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில் வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அது கண்டு தாமும் அந்தத் தராசி லேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறுவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம முடம்பைக் கொடுத்தது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப்பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களினிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்ணியமுள்ளவராயிருக்கவேணும்? அதனினும் உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருக்க வேணும்? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவரா யிருக்கவேணும்? அதனினும் பசுவின் கன்றுகளிடத்திலெவ்வகைப்பட்ட தயைவுள்ளவரா யிருக்கவேணும்? அப்படிப்பட்டவருடைய வம்சத்தில் நானபிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டித் துரத்த அதனால் நடுங்கி என்னெதிரே அடைக்கலமாகத்துள்ளியோடிவந்த இந்தப் பசுங்கன்றை அபயாஸ்தங் கொடாமல் அநியாயமாகத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற் றீரும்! என்னை இதற்குத் தக்கபிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளும்படிசொன்னீர்களே எங்கள்வமிசத்திலிருந்த அரசர்கள் இரக்கத்துடனே நீதிதவறாது அரசுசெலுத்திவந்த கிர

மத்தையும், எனபிதாவாகிய மனுச்சோழர் நடுநிலைமை தவறா மல் எவவுயிர்களையும தமமுயிரபோலப் பாதுகாததுவருகினற முறைமையையும், அரசாககுக கோபூசைசெயவது கடனெனற வேத வாககியததையும், அரசா பசுககளுககு யாதொரு குறை வும நேரிடவொட்டாமல மிகுநத ஜாககிரதையுடன விருததி செயவிகக வேணடுமெனகிற பெரியோர வாககியததையும ஐயோ! எஙகே அனுபபிவிட்டு இஙகே பிராயசசிததஞ செயது கொளளுவேன என்று துயரததுடன சொலலினன அதுகே ட்ட அவவநசணர முதலானவாகள வாராய ராஜ புததிரனே! நாஙகள முககததுக கிசசையாக முன்னொன்று பேசிப பினனொ னறு சொலலுகினறவாக ளலலம, நெடுநாளாக எஙகளுடன பழகியிருநதும எஙகள சுபாவம இனனம உமககு நன்றாகப புல ப்படவிலலையென்று தோனறுகினறது உலகந தலைகீழாகு மா னாலும உளளபடி சொலலுவோமே யலலது புதிதாகத தொடு ததுப பொய பேசமாட்டோம நாங்கள் சொலலும வார்ததை யில நம்பிககைவைததுக கேட்ககடவீர அநதப பசுங கன்று ஒருவா துறதத அதனால பயநது அடைககலமாகவேணடுமென கிற அறிவோடு உமககெதிரே ஓடிவநததலல, அலலது தானே துளளிக குதிதது ஓடிவந்தது மல்லு, அதை இனனவிடததில் இன்ன காலததில இன்னபடி யிறககுமெனறு விதிததிருநத அதன தலை விதியே அதனைத துறததிககொணடு வநது தேரக் காலில அகப்படுததிச சிதைததுவிட்டது, அதன் விதி யபபடி யிருகக நீர் வீணாக விசனப்படுவதில எனனபலன்! "கும்பகோ ணத்துப் பளளன கொளளைகொணடு போகத தஞசாவூர்ப பார ப்பான் தணடங்கொடுததான்" எனனும பழமொழிபோல அத னுயிரை விதி கொளளைகொள்ள உமமுயிரைத தண்டங்கொடு ப்பதேன்! நீர ஒன்றுககும அஞசாமல தேரிலேறுமெனறு சொ னனார்கள்

அதுகேட்டு ராஜ புததிரன், சிவதரிசனஞ் செய்ய வெண் ணித் தேரிலேறுமபோதே காலதவறியும் இடதுதோளும் இடது கண்ணும் துடிததுங காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறபபட்ட என மதியை நினைததுததான துயரப்படுவேனே! அரசர் குலததிற் பிறநதும் என்னை இழிகுலததார் செய்யும்

செய்கையைச் செய்வித்த என்விதியை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! பிதாவுக்குப் பழிசுமத்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப் பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்கதொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தார்க்கு ஈரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனி யென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரதத்தில் ஏறுகின்றேன், என்னை யெப்படிப் புனிதனாக்கவேண்டுமோ அப்படிச் செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடனென்று சொல்லி யேறி, இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயச்சித்த மறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினான்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றை யீன்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று கீழே விழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, கடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சூறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத்தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல்சரிந்தும் உயிர்விட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்துச் சோர்ந்து விழுந்து, பிரக்கினைதப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந்தெழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீவினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலசைத்துக் கால் விசைத்து எனக்குமுன் துள்ளி யோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடியிடிக்குமென்று எள்ளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், சிதம்பரமுதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும்,

திருக்கோயில்களிலுந் திருவீதிகளிலுமுள்ள புல முதலானவை களை வாயினாற் களைந்து திருப்பணி செய்ததும், புல் மேயாமலும நீர் குடியாமலும் நெடுநாள் விரதங் காத்தும உன்னைப் பெறப பட்டபாடு தெய்வம அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும அவல மாக்கிப் போட்டு, சேங்கன்றே! என்னைத் தெருவில் விட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும ஆறவில்லையே! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி யெந்த விதத்தினால் சகித்துக்கொள்ளுவேன்! "பாவிக்குப் பாக்கியம் நிலைக்காது" என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பாலவடிகின்ற முகமும, சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும, வாழைச் சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும, சித்திரக்கன்றுபோன்று சுப லக்ஷணங்களைப் பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டி யணைத்து முகங் குளிர்ந்து முத்தங் கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பெற்றி யல்லவோ உயிர்தரித்து உலகத்தி லுலாவி யிருந்தேன்! இன்னும் ஒருதரம உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என் மடிசுரந்து, பால சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ! உன்னை ஆயிரங் கன்றுகளிலும அழகுள்ள கன்றென்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன கேட்ட என் காதுகளால், இன்று இளங் கன்றை யிழக்கவிட்டு மலட்டுப் பசுப்போல வருந்துகின்றதே யென்று பலரும பழித்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை யெவ்வாறு கேட்பேன் என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்துகிடக்கின்ற கன்றினுடம்பையுற்றுப்பார்த்து, இரதத்தின் சக்கரம ஏறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுந்திக்கிடக்கின்ற வடுவைக்கண்டு, "ஒகோ! என் ஏழை மதியால ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால விழுந்திறந்ததென்று எண்ணி யிரங்கினேனே! இவ்வடுவைப் பார்க்கும்போது தேர்ச்சக்கரம ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தே

ணே! குழந்தாய் ஓ! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம் மறந்து கிடந்து, பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புகளும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெற்று மலட்டுத்தன்மை முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்தவன் இன்னுமென்ன செய்யத் துணியான!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்கிற துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்களுக்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்துவிடுகின்ற வஞ்சகர்களுக்கும் இடங் கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதி யில்லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" வென்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனா லுண்டாகிய துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மநுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறிப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அக்கன்றைப் பசுந்தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர்சொரிந்து கதறிக்கொண்டே மநுச்சக்கரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியைத் தன்கொம்பினால் மிகுந்த விசையோடுமேவலியோடும் அடித்தசைத்தது. அப்படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் "ஒருகாலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆராய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!" வென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிரு

நத மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள காலிலணிந்த சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுர லோசை கேட்ட அந்தணர் போலவும, சண்டை யிரைச்சலைக கேட்ட சற்சனர் போலவும், புலிமுழககங கேட்ட புலவாய் போலவுந திடுககிட்டு, திகைப்படைநது, சிஙகாசனத்தி லிருநது பெருங் காற்றால அடியறவிழுநத பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூா ச்சை யடைநது, சிறிது நேரஞ் சென்று தெளிந தெழுநது, உடல் நடுங்கி, உள்ளம் பதைததது, உயிா சோாநது, நாவுலா நது, கண்கலங்கி, நடைதளளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன, வாயிற காப்போா அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வநது, அடியில விழுநதெழுநது, "ஆணடவரே! அரண்மனை வாயிலில கட்டி யிருககிற ஆராயச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தனகொமபினால அடிதது ஓசையுண டாக்கியது" என்று விணணப்பஞ் செயதாாகள் அது கேட்டு அரசன் விரைவில வநது, அவ்வாராயச்சி மணியின அருகே உடல் மெலிநது, முகஞ்சோாநது, கணணீாசொரிநது, கதறி நிறகின்ற பசுவைக கணடு, சாவியாய்ப் போன தன பயிரைக் கண்ட தரித்திரனைபபோல் மனம நைநதுநைநதுருகி, நொநது நொநது வருநதி, "ஐயோ! சாதுவான இநதப பசுவுககு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யினனதெனறு மதித தறிநதுகொளள வலலமை யிலலாதவனாக விருககினறேனே!" என்று பதைததுத தம்மருகில் அசசததுடன நிற்கின்ற அமைச சாகளைப பாாத்து, "எனககுப புகழும் புணணியமும மேன் மேலும வருவிககினற உஙகள மநதிரிததுவம நனறாக விருந தது! உங்கள அஜாககிரதையினா லலலவோ இந்தப பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபிததுப்பாா்கக, அதுகண்டு அசசஙகொணட மநதிரிகளுள், அப்பசு துயரப்படு வதற்குக் காரணம் இன்ன தெனறு முனனே அறிநதும் அரச னிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சி யிருந்த ஒரு மநதிரியானவன் "இனி இதை நாம் மறைத்துவைததாலும் வேறொருவரால வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிநதமட்டில் அறிவிப்போம" என்றெணணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத் திரன இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின்சக்கரத்தில் இளங்கன்று

ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது, அந்தக்கன்றை யீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆற்றாத் துயர் கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்தபுண்ணில் வேலுருவியதுபோல, மணியொலி கேட்டு வருந்தி யிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதும்ப விழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவுங் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைக்கத் தொடங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகி லிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப் பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல் வெள்ளம்போலப் பெருகவும், நெருப்பில்விட்ட நெய்யைப்போல நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இந்தப்பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாக விருந்தேனே" தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன் கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடு பட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா அம்மா என்று அலறுகின்றது மாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்த கன்றை யெதிர்கண்டபோது எப்படி உயிர் பதறியதோ! சிவ சிவா! சிறுகன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடித்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது குள்ளனைக்கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளை வரங் கேட்க வந்தது போலவும், கொல்லையாள் காட்டியைக் கூலி கேட்க வந்ததுபோலவும், விழலி னிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக்கொண்டு தன் துய

ரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணி யை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய வேன! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலும் திரும் பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும் உறுதியானவார்த்தை வீண் போக, முன்னொருகாலத்தில் நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனின்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமுகத்தில் வந்து "சிவநெறி திறம்பா மற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகால த்திலே அந்தகன் வந்து, இரவும் பகலுந் தவஞ் செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு பேற்றன புத்திரனை உயிர் கொண்டு போனானே, தலைவனே! இது தகுமோ"வென்று முறையிட்டுக் மன முன் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந் தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து, அன்று தொட்டு எமனைத் தாமு ள்ளவரையிலும்தமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வராகிய சைவச்சோழரைப்போல, அவ் வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுங்கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமானாலும் மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவ னாக விருக்கின்றேனே! அவ்விருந்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவ கரணி யென்னுந்தெய்வத்தன்மை யுள்ள மருந்தைக் கொடுத்து ப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என் குலத் தலைவர்களிற் சிலர்போல் அம்மருந்தையாயினும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தே னோ! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரி ட்டபோது அது பொறாமல் தமமுயிரை விட்டுவிட்ட சில அர சர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங் கன்றின் முடிவைக் கேட்டறிந்த நான், உயிரையாயினும் விட் டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ்செய்தோரைக்கொலை செய்தாரென்று கேட்டாலுங் குற்றம் வந்த தென்ன, கொலை செய்த தென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மர பிற்பிறந்த நான், குற்றம் வரவுங் கொலைசெய்யவும் அரசு செலு த்தி, அந்த நல்லோர்க ளியல்புக்கு நாண முண்டாகத்தானோ

வீட்டின் வாயிலில வெள்ளெருக்குப் பூத்ததுபோலத் தோன்றி னேன! நாம அரசாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந் நாளவரையிலும் எவ்வுயிரும் எவவிததததிலும யாதொரு குறை யும இல்லாமல வாழ்நது மகிழ்ந திருககக, நீதியுடன முறை தவ ருது செஙகோல் செலுததிவருமபடி சிவானுககிரகம பெற்ருே மேயென்று, ஒரு நாழிகைசகுமுன வரையிலும் எனககு உண் டாயிருநத மனககளிபபையெலலாம மணணிற கவிழ்ததேனே! நாமும பழி பாவஙகளுக்குப பயநதே அற நெறி தவருது அரசு செலுததி வருகிறேம, "பழய தரிததிரனுககுப பணங கிடைத தது" போல நமககும சிவானுககிரகததால ஒரு சிறுவன் பிறந் தான, அவனும் கறறவா மகிழக சலவி கேளவிகளில நிறைநது பணபும பருவமும உடையவனுனை, இனி நமக கென்ன குறை எனறு எணணி எணணி யிறுமாப் படைநதேனே! புத திரப் பேறபெறறப புனிதனுனேமெனறு பூரிததிருநதேனே! நமது புததிரன, இளவரசுபபட்டததிற்கு ஏற்றவனுனை, இனி க் கலயாணஞ் செயவிபபோமென்று கனவு கணடிருநதேனே! நமது புததிரன நறகுணஙகளை யுடையவனுக விருககினருன, பெறறெடுதத நமது பேர்கொண்டு வருவானெனறு மநோராச் சியம பணணி மகிழ்நதிருநதேனே! இளங் கனறு எதிர வரவுங் கணகெட்டுக கருததழிந்தவனபோலத தேரை நடததித தீராப் பழிபூணடானே! ஐயோ! இவன என செஙகோலைப் பிடிக்கத் தக்க செலவபபிள்ளை யாகாமல தெனனம பிளளை யானுனே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேரூரநதேபோகபபடாது, அவ்வாறு போயினும நாற்புறததிலும நடபபோரகளை விலக் கும்படி ஆளவிலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிககாரர் வரவு குறி ததுப்போகப் பினனே மெல்லெனத தேரை விடவேணடும்; அபபடிச் செய்யாமல பாலியப்பருவம் பயமறியாதெனபதற்குச் சரியாகப்பரபரபபாகத் தேரை நடததிப் பசுஙகனறைக கொன் ருனே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுளளவனுக விருநதும் அறி வழிந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல அணிற்பிள்ளை யானுனே! கொடிய பாதகங்களி லெல்லாங் கொலைப் பாதகமே தலைமை யென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்ருேர் சொல்லவுங் கேட்டறிநதான். அப்படி யறிந்திருந்

தும அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக்காத்துக்கொண்டு
பட்டப் பிள்ளையாகாமல பழிபபிள்ளையானேனே! ஐயோ ! புதல்
வனைப பெற்றால் புண்ணியம பெறலாமெனறெண்ணிய என
கு மலடாயிருநதாலும வாழ்வுண்டெனறு நினைக்கும்படி நேரி
ட்டதே! நான நெடுநாளாகத தியாகராஜப்பெருமானைவேணடி
ககொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக காளாகிய பிள்ளை
யைப் பெறததானோ! பிள்ளை யெனன செய்யும! பெருமான
என்ன செய்வான்! "மாதா பிதாககள் செயதது மககளுககு"
என்னும் பெரியோரவார்த்தையின்படி நானசெயத தீவினையே
எனபுததிரனுககு நேரிட்டதெனறுநினைதது,எனனைவெறுதது
ககொள்ள வேணடுமெனறாலும, இநதப பிறபபில என புததி
யறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செயததிலலையே! இநதப் பிறப்பிலிலலா
விட்டாலும முறபிறப்பிலே நல்லோர மனததை நடுஙகசசெய
தேனோ! வலிய வழககிட்டு மானங் கெடுததேனோ! தானங்
கொடுப்போரைத் தடுத்து நினறேனோ! கலநத சிநேகரைக கல
கஞ் செய்தேனோ! மன மொத்த நட்புக்கு வஞசகஞ் செயதே
னோ! குடி வரி யுயர்ததிக் கொள்ளைகொணடேனோ! ஏழைகள்
வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தணடஞ் செய்
தேனோ! மண்ணோரம்பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிரக கொலை
செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செயவோர்ககு
உளவு சொனனேனோ! பொருளை இச்சிததுப் பொய் சொன்
னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தேனோ ! வரவுபோககொ
ழிய வழியடைததேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ !
பசித்தோர்முகததைப் பாராதிருநதேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச்
சை இல்லையென்றேனோ! கோள் சொலலிக குடும்பங கலைத்
தேனோ! கட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொ
ளித்தோரைக் காட்டிக்கொடுத்தேனோ! கற்பழிநதவளைக் கலந்
திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ !
கணவன்வழி நிற்போரைக கற்பழித்தேனோ! கருப்ப மழித்துக்
களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குரு
வின் காணிக்கை கொடுக்க மறநதேனோ! கற்றவாதம்மைக கடு
கடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷி
யைக்கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கனறுக்குப் பாலூட்

டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கலலும் நெலலுங் கலநது விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ்செயதேனோ! குடிககினற நீருள்ள குளததைத தூாததேனோ! வெயயிலுக கொதுங்கும் விருக்ஷததை யழித தேனோ! பகை கொணடு அயலோா பயிரை அழிததேனோ! பொதுமண்டபததைப் போயிடிததேனோ! ஆலயககததையடைதது வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச சீறி வைதேனோ! தவஞ செய்வோரைத தாழவுசொனனேனோ! சுததஞானிகளைத தூஷணஞ செயதேனோ! தநதைதாய் மொழியைத தளளி நடநதேனோ! தெய்வததை யிகழ்நது செருககடைநதேனோ! இனனும எனனபாவஞ செய்தேனோ! இனனதெனறறியேனே! ஐயோ! இநதப் பசுவின சோாநத முகததிற் கணணீா ததுமபுகின்றதைககண்ட என் கணகளை, நுஙகு குனறெடுப்பதுபோலப் பிடுஙகி யெறியேனோ! இதன கன்றை யுனபுததிரன தோககாலில ஊாநது கொனறு னெனறு சொலலக கேட்ட என செவிகளைச் செம்பு நீருருககிவிட்டுச செவிடாககேனோ! இந்தபபசு ஆராயச்சிமணியினலை தன குறையை யறிவிதத நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும அக்குறையைத்தீாப்பதறகுவேண்டிய உறுதிமொழியைச கூறு திருககிற எநநாவைச் சூடுள்ள நெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதறகுத துன்ப முணடாககினவன் இன்னனெனறு அறிநதும, அவனை இனனுந தணடனை செய்யாது தாழ்ததிருககினற என கைகளைக கததியைக கொண்டு கண்டிதது விடேனோ! இதன கனறைப் பிழைப்பிபபதற்குத தக்க நன முயற்சியைத தேடி, நாலு திககுகளிலும் நடவாத என்காலைக கோடரிகொண்டு குறுககே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவை யடிககடி கணடும் வறறி யொடுஙகாத மல பாணடமாகிய எனனுடம்பை வாளாயுதஙகொணடு மடித்துககொள்ளேனோ! இதன பரிதாபததையும நமககு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும உருகி யழியாத வுள்ளததை வலிய விஷத்தை யிட்டு மாய்த்துவிடேனோ! நிலையிலாவுயிாககஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிா வைததிருககினறேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத தீாக்காயுள்" எனபதற்குச்சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என னுயிா, தனக்குத் தானேயும போகின்ற தில்

லையே! "நல்ல பூஜாபலத்தினுல் தெய்வசக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றுன மநுச்சோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே, நான் அப்புகழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும், உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே ஏளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தேருவிற் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோ லென்பேனோ! அஞ்சனக்கோ லென்பேனோ! எழுதுகோ லென்பேனோ! ஏற்றக்கோலென்பேனோ! கத்திரிக்கோ லென்பேனோ! கன்னக்கோலென்பேனோ! குருடன்கோ லென்பேனோ! கொடுங்கோலென்பேனோ! துடைப்பக்கோ லென்பேனோ! துலாக்கோலென்பேனோ! மரக்கோ லென்பேனோ! வைக்கோ லென்பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோ லென்பேனோ! என்னகோலென்றுதா னெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக் கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்ஞா சக்கரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனோ! அல்லது இச் சேங்கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச் சக்கரமென்பேனோ! என்ன சக்கரமென் றெண்ணுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என்காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற தினைக்காவ லென்பேனோ! குருடன் காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க் காவ லென்பேனோ! வரும்படி யில்லான காக்கின்ற வாயிற் காவலென்பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பணிலைக் காவலென்பேனோ! வேலிவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவ லென்பேனோ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்னகாவ லென்றுதா னெண்ணுவேன்! என்ன செய்வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காராட்டைவெள்ளா டென்றும், அமங்களவாரத்தை மங்களவாரமென்றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம் பென்றும் வழங்குகின்ற வழக்கம் போன்றதல்லது.

உண்மை யல்லவே! இனி, இப்பசுங் கன்று உயிர்பெற் றெழுந் திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையே யன்றி யென் னுயிரையும், என் மனைவியா ளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்து விட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால், இதோ கொ டுத்து விடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்வாரு மில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக் கிதனா லுண்டாகிய துயரமு மெப்ப டித் தீருமோ! இப்படியென் றறியேனே! என்ன செய்வேன்! என்று பலவிதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மனுச் சக்கரவ ர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கை குவித்துத் தொழுது நின்று "ஓ மனுநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவச த்தாலே வலிய வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்ப ப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன் றுஞ் சொ ல்லாது சும்மா இருந்தோம். இனிக் காரியக் கெடுதியில் வாய் மூடிக்கொண் டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழ கல்ல வென்றபடி யால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண் டும். உமது புத்திரன் சீவகாருண்ணியமே தேகமாகக்கொண்ட வன். தான் பூமி யதிராது எந்தச் செந்துக்கள் எதிர்வந்து அகப் பட்டுக் கொள்ளுமோவென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல் லென நடக்கின்ற போது, வேறோர் அதிர்ச்சியினால் நடுங்கிச் சிற்றெறும்புகள் விரைவாக ஊர்ந்து போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு, ஓகோ என்னபாவம்! இந்த உயிர்களுக்கு நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே யென்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிர மைகொண்டு நிற்க நாங்கள் அநேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிர தையினால் கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை அன் றியும் அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக் கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன் னட ந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரசைகளு க்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்து வந்து, மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு

முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோ ரணியணியாக யூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப் போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோரவு பார்ப்போர், ஆள் விலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தோரகுச சமீபத்திற் சிங்கக்குட்டியா யிருந்தாலும் வரமாட்டாது இதுவேகோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடு தூரம் ஓடுகின்ற இயல்பையுடைய இளங்கன்று, இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங் கடந்து தோரகுச சமீபத்தில் எதிரே துள்ளி யோடி வந்ததென்றால் இந்திரசாலமென்றுதான் எண்ண வேண்டுவதாக விருக்கின்றது! ஆதலால் அக்கன்றை அதன் விதியே இப் படிப்பட்ட ஆச்சரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததல்ல, இந்தக் காரியம் இப்படி யிருக்க, புத்திரன் கொன்றானென்று அவனை நோவதும், அவனைப் பெற்றதனாற் பழி வந்ததென்று உம்மை நீர் நோவதும் எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதுபோலவும், அம்பு செய்துகொடுத்த கருமானை நோவதுபோலவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகல கலைகளையுங் கற்று, கேள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை விட்டு, உயிர்க் கொலை தம்மை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக்கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்திசெய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், விதிப்படி வினை வசத்தால் நேரிட்ட இந்தக் கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாக விருந்த வுமது புத்திரனையும்,பெரியோர்களைக்கொண்டு இதற்குத்தக்க பிராயச்சித்தத்தை யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" யென்றுஞ் சொன்னார்கள். அது கேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் வியர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்கள் நியாயம் நன்றா யிருந்தது, நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகு மல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றை யிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப் படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர

னுயிருக்கிரங்கியோ, அலலது உங்கள் சீவனதனதை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகததையாளும் அரசன ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது, தாட்சணணியம பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொலலாமல் மாறு பட்டால், அதை மறுதது இதுவிஷயததில் அரசன நம்மைக் கொல்லுவானாயினுங கொலலட்டும், அவனுககு உறுதி கூறுவதே நமககுக் கடனெனறு நிசசயித்து கொணடு, நியாயங்கணடு நடுநிலையாகச்சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத்தருமமாக விருகக, நீஙகள் அதை நினையாமல் இப்படிச சொலலியது எனனநினைததோ? சநதிர சூரியா திசைமாறினாலும சமுததிரந தடைமீறினாலும், மகாமேரு நிலைகுலைநதாலும, மனங கலங்காது, விவகாரஙகளிற் பழுது வாராது பாதுகாககினற குணத்தையுடைய நீஙகள, இனறு நீதி யிலலாத சில குறும்பரசரைக கூடி, அவ்வரசா துளியெனறால நிரததுளியெனறும, கருமபு கசப் பெனறால எட்டிககாயபோற் கசப பெனறும, தாயைக கொலைசெய்வது தககதெனறால் வேததினமுதறகாணடததில் விதிததிருககினறதெனறும, வெளளததிற கல மிதசகுமோ வெனறால ஆறறில அம்மி மிதககக கணடோமெனறும, காக்கை வெளுபபெனறால, நேற்றைப பொழுதில் நிறகக் கணடோமெனறும, கலலினமேல் நெலலு முளைசகுமெனறால கொததாலாயிரங குலையாலாயிரமெனறும, களளைப பிடிககலாமோ வெனறால பிடிததால பெருமபாவ மலலவோ வெனறும, பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொலலலாமோ வெனறால, ஐயாயிரமட்டுஞ் சொலலலாமெனறு விதி யிருககிறதெனறும, பெணசாதியுள்ளவனுககுப் பிள்ளை கொடுபபது ஆரெனறால ஐயா பெண கொடுததவனே பிளளை கொடுககவேண்டு மெனறும, ஒருவன மனையாள் மற்றொருவனைக கூடலாமென்றால், அடககததில ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலுங குற்றமிலலையெனறும், இாதக கழுவில் இவனை யேற்றலாமோவென்றால, கழுவுசகுத் தகக னமிலலையெனறும், என்பிளளையும் எசசரிகசைககாரன், பிளளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாசத் திட்டினாராம், இதற்கெனன செய்யலாமென்றால், உமது சறபுததிரன வாய்ககுச் சர்க்கரை யிடவேண்டும், மற்றவன வாய்க்குமண்ணிடவேண்டுமென்றுஞ

சொல்லுகின்ற துர் மந்திரிகளைப் போல நியாயம் பாராது, நயிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள் இது கால வேற்றுமையென்றே யெண்ணுகிறேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத்தைத் தேடவேண்டுமென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்குணமுடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தையிடத்திலாயினுந் தராசுகோல்போலச் செப்பமாக நின்று தீர்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற்கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத் தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போதிக்கின்றீர்கள் இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்றே யெண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதிக்கும் போது எவ்வுயிர்களுந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமாயிருந்தாலும் அந்தப் பொருளினுண்மையை யறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அறிவித்து வந்த நீங்கள், இன்று என்புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக்கிரதையினால் கொன்ற தல்லவென்றும், பழவினையாற் பசுங்கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியைமாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுக் கொள்ளாக் காரன் நியாயந் தீர்த்தா னென்பதுபோற் சொல்லி னின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னைக்கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்துவந்தவர்களோ வென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதியை யடையத் தக்க இழி வுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஒரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே! உங்கள் சொற்படி இது காரியத்தில் உடன் பட்டேனானால் தருமமும் தவமும்

சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்களில்லையென்று வழக்கழிவு செய்து வஞ்சித்துப் பேசுவேனானால், காலம் போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநு நூலில் சொல்லிய நீதியின்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன் மநுச்சோழனென்று நெடுநேரம் நீண்டபெயரைச்சுமந்த நான், இதற்குச் சம்மதித்தேனானால் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோலவும் கண்ணில்லாதவன் கண்ணாடியைச் சுமந்ததுபோலவும் வாசனை யறியாதவன் மலரைச் சுமந்தது போலவும் வீணுக்கே யிந்தப்பெயரைக்கொண்டானென்று எழுலகத்தாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக்கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து, இலேசாக விட்டு, நாளை மற்றொருவன் இதைப்பார்க்கினும் சிறிய கொலையொன்று செய்யக்கண்டு, அவனைக்கொலைசெய்விப்பேனானால், தரும மறியாத இவ் வரசன் 'தனக்கொன்று பிறர்க்கொன்று செய்கின்றான்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே, அல்லது "தன் வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பதுபோல என் புத்திரன் செய்த கொலையென்று புத்திராபேக்ஷையால் அடக்கிக் கொள்வேனானால், அதுபற்றி வரும் பழிபாவங்கள் என்னையடையாமலிருக்குமோ? ஆதலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை யிழந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வலி யில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப் பழியாகக்கொன்று வருத்தங் கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினார்.

அதுகேட்டு மனங் கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருள வேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப் பிறவி யெடுத்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவி யழித்தது" என்னும் நியாயம்போல மதத்தினால் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொரு

வர் கொலை செய்தாராளுல் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவ ரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரெனறும் அப்படி யன்றிக் கா க்கையேறிப் பனம்பழம் விழுநததென்னும் நியாயம்போல வலி மை பகைமை முதலானவை யிலலாமல் விதிவசததா லொரு வர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முனனிட வொட்டாமலிருக்கத் தண்டிதது முனனிட்ட திளுல் வந்த பாபத்துககுப் பரிகாரஞ் செய்விககக் கடவரென றும் அப்படியனறி அமுத மூட்டுகினறபோது அதுவே விஷமாகி க் கொன்றதென்னும நியாயமபோல நல்ல வழியில நிறுததும் பொருட்டு அசசமுறுத்தித தணடிககுமபோது அபாயம் நேரிட் டிறநததற்கு வேறு காரணமாகி யிருநத தநதை குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அனசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங் களை செய்விக்கக கடவரென்றும மிருகம பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதாகளால் கொலைநேரிட்டால் அநதநத வுயிர் களின் தரததுக்கும் அவரவா குணகுணங்களுககுஞ செய்கைக ளுக்குங் காரணங்களுக்குந தக்கபடி யறிநது பிராயச்சிததஞ் செய்விககக் கடவரெனறும் பொதுவாக அற நூல்களில் விது ததிருககப்பட்ட விதியை இனறு கன்றின கொலைபற்றி நீர் செய்விகக எண்ணிய அபூாவமான விதி விலககுகின்றதே, இது சுருதியைககடககினற குற்றமென்று சொல்வதறகு இட முண்டு பணணுமே" என்றூா. அது கேட்ட அரசன "மநதிரியே, நீர் பயனைத்தரும விருக்ஷததிலுள்ள பழததைப் பாராது பிஞ்சைப் பிடிததது போல பிடிததீா. நனறு யிருநதது உமது வார்ததை! அறிவின உயாவு தாழ்வுகளைப்பறறிப் புண்ணிய பாவங்கள் ஏறி ககுறையு மென்று பூர்வ பாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தர பாகததிற் பரமேசுவரன ஆன மாக்கள்தோறும விகற்பமில்லாமல் நிறைந திருககிறபடியால மாயையின காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோககாமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லா வுயிர் களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்த வேண்டும்" என்ற உத்தர பாகததினபடிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான வி ற்பங்களை நாடாது, உயிாக கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி, என புத்திரன் தேரி லேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கிளுல் மறதி பற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்

கொன்றான், ஆதலால் இவன் காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல வியாஜமானவனுமல்லன், அமுதமூட்ட விஷமரணதுபோல நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனுமல்லன், ஆனை மதப்பட்டு அடவியழித்தென்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்லவேண்டும்" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லாவுயிர்களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக் கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே, அதுபொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கிவிடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்லுவதற்கு இடங் கொடுக்குமே, ஆதலால் பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அற நூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்' என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மனுச்சோழர் நகைத்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவானபோல வந்து நடுக்காட்டிற் பயங் காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவனபோலப் பயங் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ்வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்ற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க் கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்குமல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் கருத் தறியாதவன் சொன்னதே கொள்வானென்பதுபோலக் கொண்டு ஒழுக்கங் கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவை யெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லென்பீரேல், உயிர்களெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவ மாகலானும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இறைவனே

தநுகரணங்களைக் கொடுத்தாலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பில நின்றும நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எநதெநத உயிாகளும் இயல்பினலல்லாமல் இம்சையினல் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும படி நேரிட்டால் அநதநத வுயிாகளுககும் அவ்வவ் வுடம்பை விட்டு நீஙகும்போ துண்டாகும வருததம் பெரிதாக விருக்கு மாகலானும், அனறியும கொலை செயயுமிடததுக கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ செக்கிலும் வைததாட்டுமபோது நெரு க்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுககுணடு சினனு பினனப்பட்ட அக்கருமபிலும் எள்ளிலுமிருந்து ரசமும நெயயும் எப்படிக் கல ங்கிவருமோ அபபடியே உடல் நசுககுணடு அரைப்பட்டுச் சின் னமாக அதிலிருந்தும் நடுஙகி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படை நது கலங்கி வருவது எவ்வுயிகளுககும பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலைநேரிடுவதை அறிநதபோது உடம்பு நடுங்கியும பதைததும் வியர்த்தும் தடதடததுந தளளாடியும் கால சோரந் தும் கண்கலங்கியும் இருளடைநதும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய் நீருலாநதும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனநதிகைத்தும் பறையடி த்தாற்போற் பதபதவென்றடித்துத துடிததுத் துக்கமுஞ்சோர் வுங்கொண்டு மயங்கவும, பாய்மரச் சுற்றி லகப்பட்ட காககை போலவும், நீாச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல்காற் றில் அகப்பட்ட துரும்புபோலவும உயிா சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகினற பயங்கரம் எவ்வுயிாகளுக்கும் இயல் பாகலானும், இறந்த வுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினுற் பட்ட இமிசையுமன்றி யுடனே பிறப்பினுலும் வருத்தமடைந்து துக்க ப்பட வேண்டு மாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப் பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை யிறப்பிப்பதற்குஞ் சுதந்தரமில்லை , இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பி ப்பதற்கும் இறைவனே சுதநதர முள்ளவனென் றெண்ணு மல் ஆகாமியததாற் கொலை செய்வதனுல் மீளா நரகம் நேரு மென்றறிந்து கொள்வீர் ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்துங் கொலை ப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ள வேண்டும். இநத நியாயத்தி ன்படி என்புதல்வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்று விடுவதே முடிவு" என்று சொனனுர்.

அது கேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மனுச்சோழனை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மனுநூலிற் குடுமியையும், மயிரோமத்தையும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ் செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம்பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கியிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுடண்ணியுண்டல், பட்டினி யிருத்தல், பசுமந்தையினுடன் போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ் செய்தல், பசு தானஞ்செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டு மென்று விதித்திருக்கின்றதே, அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலை செய்வீரானால் விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவ தாகத் தோன்றுகின்றதே" யென்று சொன்னார்.

அது கேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பால்வேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராக்குக் காட்டுவதுபோ லிருக்கின்றது. விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்தி லாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க் கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவ ரென்றே குறிப்பினாற் கூறியிருக்கின்றது. என் பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ் விதியே யெனக்கும் என் புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி "உலகந்தோன்றியது முதல் இதுபரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அந்நியமானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது

கொலை செய்வித்தவராக ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படி
யிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்ல
வேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு கொன்றவ னல்லன். நீரெப்
படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீர
ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்ற
முண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மனுசோழராஜனவர் "மந்
திரி ! நீர் மரபறியாதவன் மணம் பேச வந்ததுபோற் பேசுகின்
றீர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்றம் வரு
மேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும் பூர்
வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங் காலங்களில் இப்படிப்பட்ட
கொலை நோர்ந்ததேயில்லை ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப்
பாதகம் நேரிட்டபோது தம் முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு
ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ
வென்றால் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களில் தேசாசார முதலான
கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை யேற்படு
த்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள்
என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின்
படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார் அதுகேட்டு மற்றமந்திரிக
ளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, "மஹா ராஜனே ! கூறி
யதேகூறுகின்றோமென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்கள் சொ
ல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறி
வுள்ள மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால்
கொடுத்தற்குரிய பசுவாக்கத்த தன்று ; ஏருழுதற்குரிய எருதாக
தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்க
ளிற் சிறந்த நலலறிவுடையவன். அவனோ அக்கன்றைக்கொல்ல
வேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றி
னுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆத
லால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை"
யென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே,
நீங்கள் உண்மையைக்கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்ற
வர்கள்போல் இலேசாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான்
சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருக
வர்க்கத்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றா யிருக்கின்றது.

உங்கள் நியாயம உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிட ததுவைத்து, தாழ்நத அறிவுளள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயசசித்தமெனறும், உயாநத அறிவுளள மனிதர்களைக கொனறால கொலைசெயவதென்றும சொல்லுகின்ற உங்கள வாாததையினபடியே இபபசு மனிதரறிவைபபாாக்கிலும் உய ாநத அறிவுள்ளதாக விருககினறது. எவ்வாறெனில், எநத உல கததில் எநதக காலததில் எநதப் பசு இநதப் பசுவைபபோலக கனறிறநததைக குறிதது ஆறறப்படாத துககததோடும் அதி காரிகளாலும, பகைவராலும, அயலாராலும், மறற வுயிாகளா லும் ஒருவாககுக குறைநேரிட்டால அககுறையை அரசன, தலை ககுத தெரிவிபபதற்கு அரணமனை வாயிலில ஆராய்சசி மணி கட்டுவிததிருககிறானெனறு சாதாரண மனிதாகளாலும அறிய பபடாத இநதக காரியததை யறிநது வநது அந்த மணியைக கொம்பினலடிததுச் சததமெழுப்பிக கதறிக் கணணீா வடித்து கொண்டு நினறது! இதனை யெப்போதாவது கேட்டிருக் கினறீாகளோ? இலலையே. இநதப்பசுமாததிரம் அப்படியறிந்து செயததை யின்றுபாாததுநினறீாகள. ஆதலால இது முன் தவக் குறையால் பசுவுடமபெடுததுதாயினும் மனிதப்பிறப்பில உயா குலததில் மேலான அறிவோடு பிறநதிருக்கிறதாகவே கொள்ள வேணடும். அனறியும், பசு எலலாப் பிறபபிலும் உயாவு உள்ள தென்றும், அதன கொம்பின அடியிலே பிரம விஷ்ணுக்கள் இருககினறாகளெனறும், காவிரிமுதலான புணணிய தீாத்தங் கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில இருககின்றனவென்றும், சிவ பெருமான சிரசிலும், சிவசததி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்க ளெனறும, சுப்பிரமணியக கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும், சநதிரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும, கநதருவா மாாபிலும, இநதிரன் கழுத்தி லும, உருத்திரர் முதுகிலும், சதத மாதர்கள் குறியிலும், இலக் குமி குததததிலும், கங்கை மூத்திரததிலும், பூமிதேவி வயிற்றி லும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல்முலையிலும், யாகா க்கினி வயிறு முகம் இதயம் எனனும் உறுப்புகளிலும, அருந் ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களெ ன்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரமசிவன் திருமுடி

கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோக்கியமான பால்முதலானதிரவியங்களைக் கொடுக்கின்றதே, அன்றியும், திருவெண்ணீற்றின் காரணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும் இடமாகவு மிருக்கின்றதே அன்றியும் நான்குவேதமும் கால்களாகவும், கருமமும் ஞானமும் கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களுங் கொம்புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாகவுங் கொண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபத்துக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே. இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல்லல் தகுமோ? இதன் கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவதில்லை, எருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாரூரிலே பிறந்த எல்லா உயிர்களும் சிவகணங்களென்கிற சித்தாந்தப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச் சிவகணமென்று கொள்வதை விட்டு, சேங்கன்றென்று சொல்லல் தகுமோ? புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுள்ளவனென்றீர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்து போய்ச் செல்வ மறைப்பினாற் கண் மறைந்து கன்றைக் கொன்றவனை நல்லறிவுள்ளவனென்று சொல்லப்படுவனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ்வினையென்று உலகஞ் சொல்லுமென்றீர்கள், பிராரத்துவ வாதிகளேயல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சிவனே ஆகாமிய கர்த்தாவென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தையுடையோர்கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக்கிடித்துக் கொடுக்கின் அது, சொஸ்தப்படுமோ? அதுபோலக் கொலைப் பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யின் அப்பாவம் நிவாரண மாமோ? அவ்வாறு செய்வேனால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத்துவதுமன்றி, யானும் விழுந்து வருந்துவேன், இவ்வுலகத்தினும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாகச் சமைவேன், அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமை பெற்ற இரவி குலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஒரிழுக்கு

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

வார்த்தையு முண்டாக்கினவனாவேன். ஆதலால் இனிஎன் சொல்லுக்கிரண்டில்லை, இந்தப்பசுவின் கன்றைக் கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக் கொலை செய்வதே நிச்சயமாகிய தீர்ப்பென்று சொல்லிவிட்டு, பின்பு மந்திரிக்குள் கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியைப் பார்த்து, மந்திரி! என்புத்திரனை யழைத்துப் போய் அந்தக் கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவ னுடம்பின்மேல் தேர்ச் சக்கர மேறும்படி செய்து, கொலை செய்து வருவாயென்று கட்டளை யிட்டார். அப்போது மற்ற மந்திரிகளெல்லாம் கை நெரித்துக் கொண்டு கண்களிலே நீரரும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

கலாவல்லபனென்கிற மந்திரி யானவன் கடுந் தவம் புரிந்து பெற்ற கவுத்துவ மணியைக் கடலி லெறிந்து விட்டு வாவென்றும், பல நாள் வருந்தி வளர்த்த பஞ்ச வர்ணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிட்டு வாவென்றும், செய்தற்கரிய தவஞ்செய்துபெற்ற தேவாமுதத்தைச் சேற்றிற்சழித்து வாவென்றும் சொல்லக் கேட்டவன்போல் திடுக்கிட்டு உணர் வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதித்தவன்போல மயங்கி நின்றும் சற்று உணர்வுதோன்ற, அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனாயிருந்தும் அரசன் ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த நடையோடு முகங் கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சிவ சிவா! சம்போ! சம்போ! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத்தானோ நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலையென்று சொல்லுகின்றோர்களைப் பார்த்தாலும் பயங்கொள்ளுகின்ற எனக்குத்தானோ இப்படிப் பட்ட விதி வரவேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாது விடுவோமென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமேயென்றும், அல்லது செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன் விஷயத்தில் எப்படிக் கொலை செய்யத் துணி வுண்டாகுமென்றும், எண்ணி யெண்ணி என் மனம் இருதலைக் கொள்ளிக்குள் அகப்பட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன் என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும், மற்றொரு

கால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், வேந்தன் விஷமுண்ணெனக் கட்டளையிடினும் உண்ண வேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைப்போமென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும் யோக்கியமல்லாத இப்பாதகத்தை யெப்படிச் செய்வோம் என்று சற்றே நின்று நடைத்தூக்கங் கொண்டவன் போல தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனாகிப் பின்பு தெளிந்து, அரசன் நமக்குத் தந்தை யாதலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்துவிடுவோமென்று துணிவு கொண்டு, அக்கன்று இறந்துகிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்போல அதி வேகமாக வந்து நின்று, தன்னரையிலிருந்த உடைவாளை யுறையிலிருந் துருவி யெடுத்துக் கொண்டு, தனது கழுத்தில் வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி சீக்கிரமாய்ப்போய் மநுச்சோழரிடத்தில் ஆண்டவனே! தேவரீருக்குக் கண்போல விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் சேங்கன்றிறந்து கிடக்கின்ற தெருவிற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது கழுத்தை யரிந்துகொண் டிறந்துவிட்டாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த புண்ணில் அம்புபட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவு மனங் கலங்கி ஓகோ இதென்னபாவம்! இதென்னபாவம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட ஏவலைச்செய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப் பற்றி வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நாமும் பழிசுமத்துவோமென நினைத்துத்தானோ! எனக்கு நேரிட்ட இடரை யறிந்தும் எரியுங்கொள்ளியை யேறத் தள்ளுவது போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே விடருண்டாகும்படி செய்தானே! கப்பல் *உடைந்து கலங்கும் போது தெப்பமும் உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது மந்திரி பழியும் விளைத்துக்கொண்டதே! எனக்கு வந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை இரவும்பகலும் காத்திருந்த மதி யுள்ள மந்திரியை யினி எக்காலத்திற் காண்பேன்!

இதைக் கேட்டவர்க ளெல்லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்டவனைவிட்டுக் குறுக்கே வந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியதுபோலவும், கொண்டமனையா ளிருக்கக் கூலி வாங்க வந்தவளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப்பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்கச் சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்தகாரியம் பயன்படாதது மாத்திரமோ! பழியும் பாவமுங் கொடுக்குமென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்கானேனே! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ்செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத் தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்தவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப் பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ என்று பலவிதமாகப் புலம்பிப் பரதவித்துக்கொண்டு பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும், ஆலோசித்தறியாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேரக்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோமென்றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் ஐயோ! மநுநீதி தவறாத மன்னவனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடலாமோ! நமது இளவரசராகிய வீதிவிடங்கனிடத்திற் சென்று, ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன செய்வோ மென்று துயர் கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்த விதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவா

னதுவந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்விப்பட்டு, இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்தமிருக்கின்றது! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோமென்று தேகமெலிந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனநதளாநது, முகஞ்சோர்நது, தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருநதான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்கனைக்கண்டு, கைகுவிதது எதிர நின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் எனனகாரியமாக எனனிடததில் வந்தீரகளென்று கேட்க, அவர்கள் ஒனறுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப் போல விம்மி விமமி யழுது கணணீர் வடிததுக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரததைச சொல்ல வந்தவாகள, அதனால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் எனறு அறிநது, ஓ காவற்காரர்களே! வந்த காரியம் இன்னதெனறு சொலலாமல் துக்கப்படுவெதில் பலனில்லை, அந்தககாரியம எனககுத தெரியும், ஆயினும் துயரப்படாமல் சொல்லுங்க ளென்றான். அதுகேட்டு, ஐயா! எப்படிச் சொல்வோம! எனனசெய்வோம்! எஙகே போவோம்! எலலார் குடியையுங்கெடுக்க விருநதோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராயச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆளவாரிலலாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் அழைததுவரச் செயவிததது என்று சொனனார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்நதிருநத உறவினா, சினேகர் முதலானோ ரெல்லாம் இப்படிபபட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடஙகியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே! இதற்கு என்செய்வோமென்று அழுது சோர்நதார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இநத அழுகையொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள்கேட்டு, இதென்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்னகாரண மென்று அறிந்து, கொழுகொம்பற்ற கொடியைப் போல் கீழே விழுந்து, மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே யறிவு வரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதியென் பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமையாகிய வினைப்பயன் என் செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை

யழித்ததே பலநாள வருநதிப பெறற என வயிறு பற்றுகின்ற தே! பகீரென்று பதைககினறதே! ஐயோ, என் புததிரன் செய்த குற்றததிறகு எனனைக கொன்ருலாகாதோ என று பலவித மாகச்சொலலிக கைநெரிததுக, கணணீர்விட்டு, வயிறு பிசைநது, மாரடித்து, வாயிலறைநது, மனமபதைததது, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினுள். அப்போது வீதிவிடங்க னென்கிற இராஜபுததிரன, அழுகின்ற தாயமுதலானவர்களைப பாாதது, வீணுக நீங்கள் அழுதுபுலம்புகின்றதினுல என்னபிரயோசனம்! பிரம தேவன் முதலான கர்த்தர்களுககாளுலும விதியைக் கடக்கக்கூடுமோ! எலுமபு நரம்பு தோல முதலான அசுததங்களாற் கட்டிய இநதச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நமபப்படுமோ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே யிறந்தார்க ளென்று நினைக்க வேண்டும். ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவெனறும, நிலத்தில் முளைதத பூணடுகள நிலததிலே மடியுமெனறும, சாமானியரான அசேதனாகளும சொல்லிக் கொளளுகின்ருர்களே, அறிவுளள உங்களுககுத தெரியாமற் போன தெனன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந துயரப்படவேண்டுவதிலலையென்று பலவிதமான உறுதி வாாததைகள கூறி, அவ்விடததிலிருநது புறப்பட்டு மனதில் நாணமும நடுககமும் உணடாகத தநதையாரிடத்திற்குப்போய்த தொழுது வணங்கித தூரததே நின்ருன. அப்படி நின்ற புதல்வனை மநுச்சக்கரவர்ததியானவா நேரே பாராதவராய் வேறெருவன முகததைப் பாாதது, இவன இளங்கன்றை யெவ்வாறு கொன்ருனே, அவ்வாறு கொலைசெய்யபபடுதற்குத் தக்க குற்றவாளி யாயினு னென்ரூா. அபபொழுது புததிரன பசுங் கன்றைக் கொனற பாவியாகிய நான அப்போதே உயிா விட்டுப் பழிக்குப் பழி சரிக்கட்டுவேன், ஆனுல், தேவரீா கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பாாததிருநதேன் எனறு விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொண்டான் உடனே அரசன் கொலை வீரர்களை யழைப்பித்து இநதக குற்றவாளியை ஏறபாட்டின்படி கடுங் காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க் கிடத்துங்களென் று கட்டளை யிட்டார். அநதக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கததியோடு சூழ்நது நடுவே ராஜ

புததிரனைக காவலசெயது நடததிககொணடுபோக மநுசசககர வாததியும மலைபோல உயாநத வொரு தேரிலேறிககொணடு பினனே நடநதாா. அதுகணட அநநகரததிலுளள ஜனஙகளெ லலாம இந்த இராஜகுமாரனுககு ஐசுவரியமும அழகும அறிவும குறைவிலலாது கொடுதத தெயவம இடையிலே இநதப்பழிககு ஆளாககசெயது, நலலவிதி நடுவேயிருககக கோணிய விதி குறு க்கே வநததெனறு சொலவதறகுச சரியாககியதே ! இனபத தை யநுபவிககினற இளமைபபருவததில எடுககப்படாத பழி வநது சூழநது, சோறுணணுமபோது தொணடை விககிககொ ணடதெனபதுபோல துனபததை யுணடுபணணியதே! வெண ணை திரணடு வருமபோது தாழி யுடைநததெனபதுபோலக கல் யாணககோலங கொளளவதறகு இசைநதுவரும பருவததில் இச செல்வத திருமேனிககுத் தீஙகு உணடாகுமபடி நேரிட்டதே ! சிவதரிசனத நககுப் போனவிடததில சேஙகனறின பழி வநது "கிணறுவெட்டபபோனவிடததில பூதம புறப்பட்டது"போல தோனறியதே! "கடைகொளளப போகுமபோது களளனெதிா பபட்டது" போல அருள பெறறு வரப போகுமபோது இநதப புததிரனுககு அநதககனுனது எமனைபபோல எஙகே யிருநது எதிாபபடடதோ! இநதக குமாரனைபபறறி நமககெலலா முண் டாகிய இரககம பழி வாங்க வநத பசுவுககு முணடாயிருககுமா னால, ஆராயசசிமணியை யசைததது முறையிட்டுககொளளாதே! ஐயோ! இநதப பசுவானது சூரிய வமிசததை யழிககத துசங கட்டிககொணடதே! இனி நமமரசனுககுப் பிற்காலத்தில் நீதி யுடன் அரசாடசி செயயததகக அரசனைப் பெறுமல எலலா வுயிாகளும நிலைகுமொறிநினறு மயஙகுமே; இநத இராஜபுத்தி ரன் முனபு சேனைசூழத தேரிலேறிவநத மங்கலமாகிய கோலத ததைககணடு மகிழசசி யடைநத நாம இபபோது இபபுததிரன காவல்சூழக காலால நடநது வருகினற பரிதாபமாகிய கோலத் தைப பாாபபதற்கு எனனபாவஞ செயதோமோ ! இநதப புத திரனுயிாககு ஈடாக நம்முயிரை யெலலாங கொடுததுவிடுவோ மெனறாலும் அரசன சமமதிககமாட்டாரே ! இநதப புத்திரன் உயிரிழநதால பினபு அரசனும் உயிரிழபபாா. பின்பு நாமிரு நது எனனசெய்வது! இதறகு முன இறநது விடுவதே சுகமாக

விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசுசெய்கிறவர்கள் முன்னு மில்லை, பின்னு மில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான நமது இராஜனுடைய மனதைச சோதிக்கும்படி இப்படிச் செய்விததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதியின தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ்செய்வித்ததாகத தோன்றுகின்றதே யென்று பலவிதமாக அவரவர்களுந தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப புலம்பியும அதிசயித்தும நின்றார்கள்

ஆகாயத்தி னிடமாக இவவதிசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம இந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியானவன செய்யத்துணிந்த காரியம இவர்க்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்குச சொல்லத்தான் கூடுமோ? அல்லது நினைக்கத்தான் கூடுமோ? இம்மனிதர்களைப் பார்க்கிலும உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்வரசன நீதியிலும மனோதிடத்திலும சிறந்தவனாக விருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சங் கைகூடுமல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும நடக்கப் போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோமென்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச சொல்லிக்கொண்டு நிற்க மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற் போய், தமது புத்திரனைக் காவல்செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலைவீரர்களைப்பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண்ணுமல இந்தப் பசுங் கன்றை யெடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ்வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்களென்று கட்டளையிட்டார் அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள மனம பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச்சக்கரவர்த்தியின கட்டளையைக்கேட்டு மயங்கிநிற்கின்றகொலைவீரர்களை வீதிவிடங்கன பார்த்து, நீங்கள் ஏன மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக்கட்டளையினபடி நானே செய்து கொள்ளுகிறேனென்றுசொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச சிரசின்பேரிம

வைததுககொணடு, சிறுபிளளைக்குத் திருப்பாற்கடலை யழைத்து க் கொடுதத தியாக ராஜப் பெருமானே! அகணட பரிபூரண சசசிதாநநத சுயமபிரகாச சாடசாதகார சிதாகாசசொரூப சின் மயனுகிய சிவசஙகரனே! அடியேன் பசுங கனறைக கொனற பாதக னுயினேன. அதுவும போதாமல ஐயோ! எனககு நல வழியைககறபிததுக கணபோல விளங்கிய நின்னடிமையிறசிற நதவனுகிய மதியுளள சலாவலலபனெனகிற மநதிரியையும இற பபிபபதறகுக் காரணமாகியு மிருநதேன! இப்படிப்பட்ட என் போல் பாவிக ளெஙகே யுணடு? என பிதா தணடிககப்போகிற தணடனை என பாதகததுககுத தகக தணடனையு மலலவே! எனனசெயவேன! பாவியாயினும் எனககு வேறொரு கதியு மில் லாதபடியால, முன தாயைக்கூடித தநதையைக கொலைசெய்த வனது மாபாதகததை மனனிதது அநுக்கிரகஞ்செய்ததுபோல், அடியேனுககும அநுககிரகஞ்செய்யவேணடும, என பிதாவுக் கும எனக்கும் உரிததாகி யிருந்த மற்றவாகளுக்கும் என்னைப் பற்றிவநத பழிபாவஙகளைநீககியருளவேணடும, எனபொருட்டு இறநத மநதிரியை யெழுபபிக கொடுசசருளவேண்டும், இதோ இநதபபுலாலுடம்பைப போட்டுவிட்டு வருகிறேன், என்னையுந் திருவடி நீழலிற் சோததுக கொள்ளவேண்டும, இந்தப் பிறப் பிலே யெனககுத திருவடிகிடையாதாஞல் மறுபிறப்பிலாயி னும் கிடைககத தகக நலலறிவும பேரன்பு முள்ளவனுகப் பிறப்பிகக வேண்டுமென்று சொலலி, விணணப்பஞ் செய்து கொணடு திரும்பி நினறு, மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களு ககும மனததினுல வநதனஞ்செயது, இமமநுச சோழருடைய செஙகோல மாறுது நிலைபெற்றிருகக வேணடுமெனறு இஷ்ட தெய்வததைப பிராாததிததுப் பஞ்சாட்சரததை யுச்சரித்து வடககே தலையும, தெற்கே காலும் வைத்து இரணடு கணகளை யும் மூடி சிநதையைச சிவபெருமான திருவடித் தியானததில வைதது யோகநிததிரை செயபவன்போல உடமபைக் கிடத்தி ஞன.

அபபோது மநுச்சக்கரவாததி யானவர் சிவத் தியானஞ் செயதுகொண்டு, தியாகேசா சநநிதியை நோககி, அடியேனை யாட்கொணட ஆணடவனே! இவ்வீதி விடஙக னென்பவன்

பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானெனபதுபிரததியட்சமாக உணமை யென்று வெளிபபட்ட படியால, இநதக குறறவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரததகக தணடனை செயவதறகுச் சகதியில் லாத அடியேன, தேவரீா திருவுளபபாஙகினபடி மேலோா ஏற் படுத்திய தருமநூல்களில கொலைசெயதவனைக கொலைசெய்யக் கடவரென்று விதிததிருககிற விதியினபடி, விதிமாறுட்ட முத லான குற்றங்களுககுச சிறிது மிடங கொடாமல, இவனைக கொலைசெய்யும்படி திரிகரண சுததியாகத தீாபபிட்டுககொண டு, இதோ தேரககாலிலூாநது கொலைசெயயத தொடங்குகின் றேன். இததீாப்பினிடததுத தேவரீா திருவடி சாட்சியாக என மனமறிநது யாதொரு பிசகும நேரிட்ட திலலை. என்னையு மறி யாது எதாகிலுங குறை நேரிட்டிருககுமாறுல அதைததேவரீா மன்னிததுக கொள்ளவேணடும இநதக குற்றவாளியின பாபா தமாவை அப்பாபததினினறு நீஙகும வணணந தககதணடனை செய்விததருளி, மறுபிறப்பிலாயினும கடைததேறும வழியைக கடாட்சிகக வேணடுமெனறு விணணப்பஞ் செய்துகொணடு, தேரிற கட்டிய குதிரைகளை விழுநது கிடககினற வீதிவிடங்கன கழுததடியிற் சககர மழுநதுமபடி நேராகமுடுககிக தேரை நட த்தினர்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதிவிடஙகனமேல அழு ந்திக் கற கற வெனறு இழுததுக்கொணடு அதிக வேகமாகச செல்ல, உடல் குழமபிச் சினறுபினனப்பட்டு, நசுககுணடு, கையாற் பிசைந்து, ரசம் பிழிநத மாஙகனியின கோதுபோல உடல்வேறு உயிாவேருக இறநதான. அதுகணடதேவர்களெல லாம் அருமையாகப பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புணணியத தை நோககிய கண்ணியவானே! உனககுச சுபகர முணடாவ தாகவெனறு வாழ்ததிக கற்பகபபூமாரி பொழிநதாாகள. தேவ துநதுமிகள் அதிாநதன. அநநகரததாரெலலாம இப்படிபபட்ட நீதிசெலுததுகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செயது பெறறு கொண்டோ மென்றும், ஐயோ! இனி எக்காலததில வீதி விடங்கனைக காண்போமெனறும, இனபக கணணீரும துன் பக் கண்ணீரும் விட்டுக்கொணடே நின்றூர்கள உடனே மநு ச்சக்கரவர்த்தி யானவா மந்திரியின பழிக்காகத தம்முயிரைக

கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார். அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலச்செந்தீயுருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புரத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காள கபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சக்கரதரர், நான்முகர் முதலான பதமூர்த்திகளும், கபாலீசன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேக வாகனன், சௌமிய கேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரதநந்திரன், ஸ்ரீதரன், பிரசாதன், பிரகாசன், வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணாத்தியக்ஷன், கிரியக்ஷன், திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும், இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும், வசிட்டர், அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர், வியாசர் முதலான முனிவர்களும், கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும், அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், நிருதர், பூதர், பைசாசர், போகபூமியர், உரகர் முதலான கணங்களும், நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், கும்போதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமத கணங்களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும், பேரிகை, மத்தளம், தாளம், சங்கம், சச்சரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கிவரவும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான், நல்லோர்க்கருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன் வந்தான், தப்பிலார்க் கருள்செய்யுந் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான், மஹாதேவன் வந்தான், எள்ளிலெண்ணெய்போலிருப்பவன் வந்தான். அன்பர்க்கருளும் ஐயன் வந்தான், இன்பங்கொடுக்கும் இறைவன் வந்தான், முத்தொழில் நடத்தும் முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள் புகழும் பத்தோன் வந்தான், தேவர்கள் போற்றுந் தியாகன் வந்தான், மூவர்கள் வாழ்த்தும் முக்கண்ணன் வந்தான் என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும், தும்புரு நாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திர கணிகை

யா நடனஞ் செய்துவரவும், ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுத
லான மங்கலவிருதுகள் நெருங்கிவரவும், ஆனைமுகக்கடவுளும்,
ஆறுமுகக் கடவுளும் இருபக்கங்களிலு மிசைந்து வரவும், உலக
மாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட
திரிநேத்திர காள கண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலானவை விள
ங்க, தாம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் சர்வமங்கல
சத்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட தியாகராஜப் பெருமான்
எழுந்தருளி, மநுச்சோழ ராஜனுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத்
தருளி, குளிர்ந்தநிலவு ததும்பிவீசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அர
சனுக்கு ஜில்லென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும்
படி செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து, பொங்
கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண்டோங்கி மடைதிற
ந்தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக்கண்களால் அருள்நோக்கஞ்
செய்து, அவ்வரசனுக் குண்டாயிருந்தவிடாய் முழுதுந் தீர்த்து,
நம்மிடத்து நம்பிக்கையும் பேரன்பும் வைத்து, மநுநீதி தவ
றாது அரசாட்சி செய்கின்ற மநுச் சோழனே! நீ நடத்துகின்ற
நீதியின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வையாகத் தெரிந்து
கொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம், இனி ஒன்
றுக்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இற
ந்துகிடக்கின்ற பசுங்கன்றும், கலாவல்லபனென்னு மந்திரியும்,
வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜகுமாரனும் உயிர்பெற்று எழுந்
திருக்கும்படி கடாக்ஷித்தருளினார்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி யெழுகின்றதுபோல், இள
ங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன்தாய்ப் பசுவினிடத்தில்
சென்றது மந்திரியும் புதல்வனும் உயிர் பெற்றெழுந்து, ஆண்
டவனை வணங்கி, யருகே மலர்ந்த முகத்தோடு வந்தனைசெய்து
கொண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்கள் அதுகண்டு அந்நகரத்திலுள்ள
ஜனங்களும் மற்றவர்களும் தம்மையறியாத பெருங் களிப்
புடையவர்களாய்ச் சிலர் அற்புதம் அற்புதம் அற்புதம் அற்புத
மென்று ஆடினார்கள், சிலர்புண்ணியபூசை பலித்தது, பலித்த
தென்றுபாடினார்கள், சிலர்சூரியகுலந்தோன்றியது, தோன்றிய
தென்றுதித்தார்கள், சிலர் துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்த
தென்று துள்ளினார்கள், சிலர் குறையெல்லாந் தீர்ந்தது, குறை

யெல்லாந் தீர்ந்ததென்று கொண்டாடினார்கள், சிலர் கும்பிட்ட தெய்வங் குறுக்கே வந்ததென்று குதித்தார்கள், சிலர் எம்பெருமா னெதிர்ப்பட்டாலென்ன முடியாதென்று எக்களித்தார்கள், சிலர் ஒருவரை யொருவர் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஒரு காதமட்டும் ஓடித்திரும்பினார்கள், சிலர் கலக்கந் தீர்ந்து களிப்பு வந்ததென்று கைகொட்டினார்கள், சிலர் தோள்தட்டிக்கொண்டும் தொடை தட்டிக்கொண்டும், முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொண்டும், உடல் நிமிர்த்திக் கொண்டும் உலாவினார்கள், சிலர் வாழ்வு வந்ததென்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவரவர்களும் அளவில்லாத ஆனந்தமுடையவர்களாய் இழந்துவிட்ட பொருள் எதிர் வரப் பெற்றவர்கள்போல் சந்தோஷ கோஷஞ்செய்து நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் கங்கையும் இளம்பிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமுந் திலகமும் திருநோக்கும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள் ததும்பி வழிகின்ற திருநோக்கங்களையும், சங்குகுண்டலம் அணிந்து தாழ்ந்த செவிகளையும், நறுங் குமிழ்போன்று விளங்குகின்ற நாசியையும், வேதமாகிய தெள்ளமுதத்தைக் கொள்ளைகொண்டுண்ணும்படி அன்பர்களுக்கு அருளிச்செய்கின்ற செம்பவளம் போன்ற திருவாய் மலரையும், வானவர்க்கு குயிர்கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலையணிந்து குலவரைகள்போ லுயர்ந்த திருத்தோள்களையும், மானும், மழுவும், வரதமும் அபயமுங் கொண்ட மலர்க்கரங்களையும், சிவந்து மெல்லென்று திருவருள் பழுத்து, ஆனந்தமொழுகிப் பத்தர்கள் மனத்தில் தித்தித் திருக்கும் பாத மலர்களையும், செம்பவள மலைபோன்ற திருமேனியையும், பச்சைக் கொடி படர்ந்ததுபோன்று பார்வதியார் மகிழ்ந்து விளங்குகின்ற பாகத்தையுங் கண்குளிரக் கண்டு, களிப்படைந்து, ஆனந்த நீர் ஊற்று நீர்போலச் சுரந்து சுரந்து, விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல் குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலிர்த்து, மயிர்க்கூச் செறிந்து என்பு நெக்குவிட் டுருகியும், மனங் கனிந்து கனிந்து கசிந்து கசிந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பட பட வென்று பதறிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்தவெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், சிவ சங்கர சிவ சங்

கர சிவ சங்கர சிவ சஙகர சிற்பர தற்பர சிறகுண சின்மய சிவ சிவ வென்று வாயநீா சுரநது பாடிப் பாடி நாககுழறித தழும பேறியும, ஹர ஹர வென்று ஆனநதக கூத தாடியும, தணடு போல அனநத முறை கீழே விழுநது விழுநது வணஙகி உடம பிற் புழுதியாடியும, குளிாசசி பொருநதிய சநதிர விமபமபோ னற முகததினகண முததுமாலை யணிநததுபோல வியா வரு மபி இள நகை தோனறி மலாநது விளஙகக கைகளைக கூபபிச சிரசினமேல் வைததுசகொணடு, அனபே வடிவமாகி நினறு, பிரமன முதலாகிய பெரிய தேவாகளெலலாம அரியதவஞ செ யதும் கனவினுங காணபதற கருமையாகிய கடவுளே! அனபு அணுவளவு மிலலாத அடியேனுககு அருமையாகிய திருமேனி யை நனவிலே எளிதாகக காட்டி யருளிய தேவரீா பெருங கரு ணையை யெனனெனறு துதிபபேன! பொய யுலகததை மெய யெனறு நமபிப புனமையாகிய போகததை விருமபி, புவியா ணடு, மீளாநரகில விழததுணிநதிருநத அஞஞானததையுடைய அடியேனையும் ஓா பொருளாகத திருவுளளததிற் கொணடு கா ட்சி கொடுததருளிய கருணைககடலே! கணணுணமணியே! கரு ம்பின சுவையே! கறபகக கனியே! கருணை நிதியே! தேவரீா திருவருட்பெருமையை யெனனெனறு சொல்லுவேன! யான் எனகிற ஆணவப்பேயும, எனதெனகினற இராட்சதப பேயும, மாயை யெனகிற வஞசகப் பேயும, பெணணாசை யெனகினற பெருமபேயும, மண்ணாசை யெனகினற மானிடபபேயும், பொ னனாசை யெனகினற பொலலாப பேயும, குரோத மெனகினற கொளளிவாயப பேயும, உலோபமெனகினற உதவாப பேயும, மோக மெனகினற மூடப பேயும, மதமெனகினற வலககாரப பேயும், மாறசரிய மெனகினற மலட்டுபபேயும, மனபபேயோடு கூடி யிரவும பகலும் ஆடடம ஆடி யாடி யிளைககினற அடியே னைக் காததருளத திருவுளள மிரஙகித தரிசனமருளித துனபத தை நீககி யினபததை யளிதத எமபெருமானே! என னுணட வனே! என் தநதையே! என தாயே! என குருவே! என தெய் வமே! என குலதெய்வமே! என னுயிாததுணையே! எனனறிவு க்கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீா திருவடிப புகழை வேதங்க ளுமறியாது விழிததுககொணடு தேடித்தேடி இளைககின்றதெ

ன்றால், கிருமி கீடங்களிலுங் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனுகிய அடியேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்கு கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்கனென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட்கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பாகர்க்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் திருபார்நோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல்பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சிகொண்டு நின்றேன்! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும், தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ளவேண்டும் குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமுலையைப் புலவாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணிய மூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பிரபுவே! போற்றி! போற்றி! யென்று தோத்திரஞ் செய்து தொழுது நின்றார். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி யேற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப் பெருமான், நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே! நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளே துணையாகக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய் யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சி யோடிருக்கக் கடவாய்! பின்பு ஏககாலத்து மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம் என்று அருள் புரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல்லுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகு

ந்த சுகத்திலிருக்கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு என் புத்திரனபழிக்கு ஈடாகச் செய்தற்க ரிய செய்கையைச் செய்துகொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போ லெனக் கினியவர்க ளுண்டோ வென் றுபசரித்துப் பின்பு வீதிவிடங்க னென்னும் மைந்தனை யெடுத்து மடிமேல்வை த்து, முத்தங்கொடுத்து, உச்சிமோந்து, யான்செய்த புண்ணிய த்தாற் கிடைத்த புத்திரனே! உன்னா லல்லவோ உயர்வை யடைந்தேனென் றுபசரித்துப் பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசார த்தோடும், அன்போடும் விதிப்படி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனேகம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்க ளெல் லாம் மனங்களித்து வாழ்த்திப்புகழும்படி மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாகவந்து, அஷ்டமங்கலங்க ளேந்திய சும ங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலா னோர்களுக்கு அவரவர்க்குத்தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வி த்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்ந்து களிக்கும் படி மைந்தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவானுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை யெல்லாம் ஒருகுடை நிழலில் வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய் திருந்தார்

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமநுச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம் வல்லவனும்-வாழியவர்
செங்கோன் முறையவர்தஞ் சீர்கேட்பவர்வாழி
யெங்கோன் பதம்வாழியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று